XXII. évfolyam 22. szám

Ára: 1 forint

1966. június 2

Ludas Matyi

Pusztai Pál rajza

— *Nézd, már megint mekkora csőrepedés!*
— *Pszt! A külföldieknek ez szökőkút!...*

Ludas Matyi Emlékkönyvébe

Kezdő színész koromban vendégszereplésre hívtak meg egy kis vidéki városba. Megkérdeztem az előadás rendezőjét: milyen a közönség, lesz-e telt ház? Azt válaszolta, hogy bizony nincs mindig tele a nézőtér, és a közönség, sajnos, fukarkodik a tapsokkal. Aggódva kérdeztem meg: „És ha siker van? Akkor kihívják a színészt?" Őszintén válaszolt: „Nálunk inkább a színészek hívják be a közönséget." Később így vigasztalt: „Ma az én versemet szavalja el, nagy sikere lesz. Garantálom. Nálunk ugyanis engem tartanak a legnagyobb élő magyar költőnek. És ebben nincs túlzás! Olvassa el például ezt a verset!" Elolvastam, rémes volt. Várta a válaszomat, de én nem tudtam, hogyan mondjam el a véleményemet. Ő tovább folytatta a dicsekedést: „Sokan azt mondják, hogy az én verseimet még akkor is olvasni, szavalni fogják, amikor Goethét, Schillert már régen elfelejtették." „Az lehet — válaszoltam —, de előbb semmi esetre sem!"

Kabos László

Pályaválasztás előtt

(Két apa beszélget. Vizsgák előtt állunk. A téma: mi legyen a fiúból?)

ELSŐ APA: Nézd, én nem sokat gondolkoztam. Atomfizikusnak adom. Erre mindig szükség lesz.

MÁSODIK APA: Tévedsz! Amilyen gyors tempóban változtatják a fegyvereket, könnyen lehetséges, hogy a hidrogénbomba és társai már a jövő héten hagyományos fegyvernek fognak számítani, és akkor a fiad mehet új szakmát keresni. Én olyan pályára adom a fiamat, amely mindig virágzó lesz.

ELSŐ: Melyik az a pálya?

MÁSODIK: Fényképész.

ELSŐ: Engedd meg, hogy csodálkozzak...

MÁSODIK: Megengedem, de előbb hallgasd meg az érveimet. Amióta a fotografálást feltalálták, a fénykép egyre kelendőbb cikk lett. Azt hittük, hogy a csúcsot érte el, amikor kitört az első világháború. Mindenki fényképészhez rohant. Az itthon maradt szülők, testvérek, menyasszonyok fényképet kaptak a hadbavonulótól, a hadfi fotográfiákat viselt a szíve fölött. Mindenki mindenkinek fotóval kedveskedett. Ebből az időből származik az az anekdota, amely szerint a hatalmas gyár tulajdonosa a vállalat fennállásának 25. évfordulóján a saját fényképét adta a munkásainak. „Hasonlít rá!" — mondták a dolgozók a képet nézegetve.

ELSŐ: Ezt az anekdotát ismerem.

MÁSODIK: Vége lett a háborúnak, de megmaradt a foto-konjunktúra. Vadul kezdtek házasodni az élve maradt fiatalok, és a kirakatok megteltek esküvői képekkel. Aztán divatba jöttek, és máig sem mentek ki a divatból az érettségi és egyéb iskolaképek. A „Találkozunk 19...-ban" tabló ma is ott mosolyog vidám ifjakkal minden kirakatban. Aztán a fasizmus...

ELSŐ: Az is foto-korszak lett?

MÁSODIK: De még mennyire. Mindenki rohant fényképes igazolványt szerezni. A felszabadulás után nem lehetett levakarni a lepecsételt képeket az okmányokról, új igazolvány, új fénykép kellett. Nemsokára véget vetett az igazolvány-gyűjtésnek a Személyi Igazolvány.

ELSŐ: De legalább nyolc igazolvány helyett csak egyet viseltünk a zsebünkben...

MÁSODIK: Nemsokára megérkezett a fényképészek igazi konjunktúrája: az utazás. Utazhattunk mindenfelé. Nem kellett hozzá más, csak egy kis pénz és két fénykép.

ELSŐ: És vízum!

MÁSODIK: A követségek is nagyon figyelmesek voltak a fotografusokkal. Három-négy fényképet kértek. A franciák pedig különösen élen jártak a fotóművészet propagálásában: hét darab fényképet kellett beadni a vízumkérelemhez. Mi utazhattunk Bécsbe, Prágába, Várnába, a fényképészek pedig Honoluluba is utazhattak, olyan sokat kerestek.

ELSŐ: És most?

MÁSODIK: Most? Most ismét sorban állnak a fényképészeknél. Mindenki igazolványképeket csináltat, kell a villamosbérlethez... Na látod, ezért adom a fiamat fényképésznek, és ezen felül ellátom egy aktuális jó tanáccsal: július elsejétől, ha kényelmesen akar utazni, ne üljön fel kalauz nélküli kocsira.

(stella)

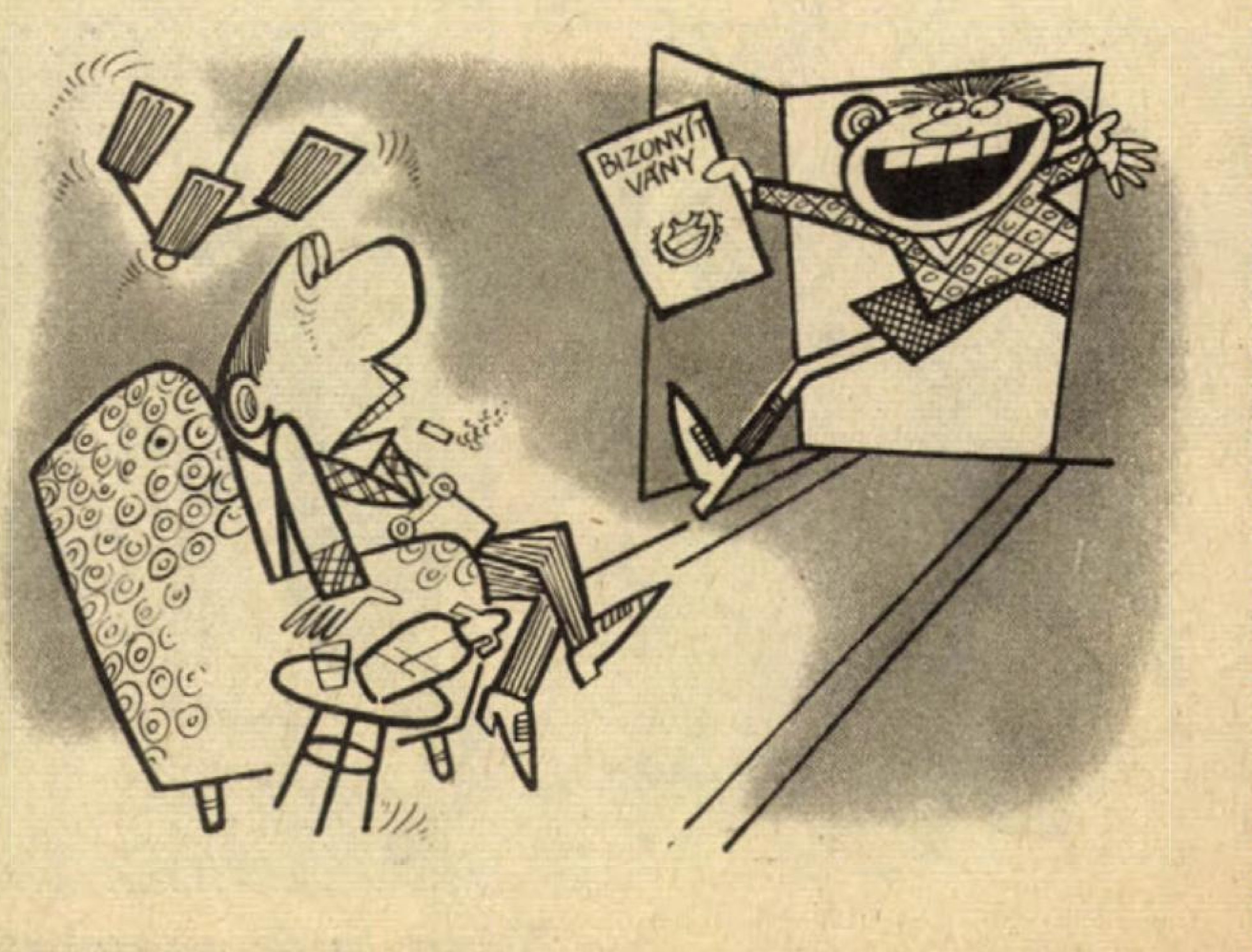
Fülöp György rajzai

Puska

– Nem félek, mert az egész vizsgaanyag itt van a fejemben!
– Nekem meg a hajamban!

Cseles srác

– Óriási örömhírem van, apu! Nem kell megvenned a biciklit!

A PROBLÉMÁK GYÖKERE

A napokban elhatároztam, hogy lehatolok a problémák gyökeréig. Le én! Harminchét éves vagyok, tehát már nem vagyok olyan fiatal, nem halogathatom tovább.

Ha tisztába akarunk jönni valamivel, akkor ez a legjobb módszer: le kell hatolnunk. A gyökeréig. A problémák gyökeréig.

De sokszor hallottam már ezt a mondatot: beszélgetésekben, értekezleteken, de sokszor olvastam az újságokban... Sajnos, a legtöbben elengedték a fülük mellett, és megelégedtek azzal, hogy a probléma felszínén mozogjanak. Én nem. Én lehatolok. Még úgysem hatoltam le soha. Ez valahogy kimaradt az életemből. Már lementem, leszaladtam, lecammogtam, levánszorogtam, de még nem hatoltam le sehova. Az én hibám, tudom, de mit csináljak, ha én ilyen vagyok...

Egy-egy írásom után sokan mondták azt, hogy: jó volt, jó volt, de nem hatoltam le a problémák gyökeréig. Most már belátom, igazuk volt.

Hogyan fogok lehatolni? Először arra gondoltam, hogy ünnepélyes keretek között hatolok le, és kihívom a rádiót, a televíziót, de aztán elvetettem ezt az ötletet. Nagyképűség lenne. Minek? Szép csendben fogok lehatolni a problémák gyökeréig, és ha megtalálom, belevésem a kisbicskámmal azt, hogy: „Itt járt M. Gy."

Ezek után már csak azt kellett tisztáznom: hol van a problémák gyökere? Hol kell lehatolni?

Eltérőek voltak a vélemények:

Egyesek szerint a problémák gyökere ott van...

Mások szerint a problémák gyökere nem ott van, hanem itt...

Volt, aki azt mondta, hogy a Dembinszky utcában kell lehatolni.

Volt, aki azt mondta, hogy próbálkozzam meg az Akácfa utca és a Wesselényi utca sarkán.

Sokan pontosan tudták, hogy hol van a kutya elásva, de azt nem tudták megmondani: hol van az a sokat emlegetett gyökér, amelyhez le kell hatolni.

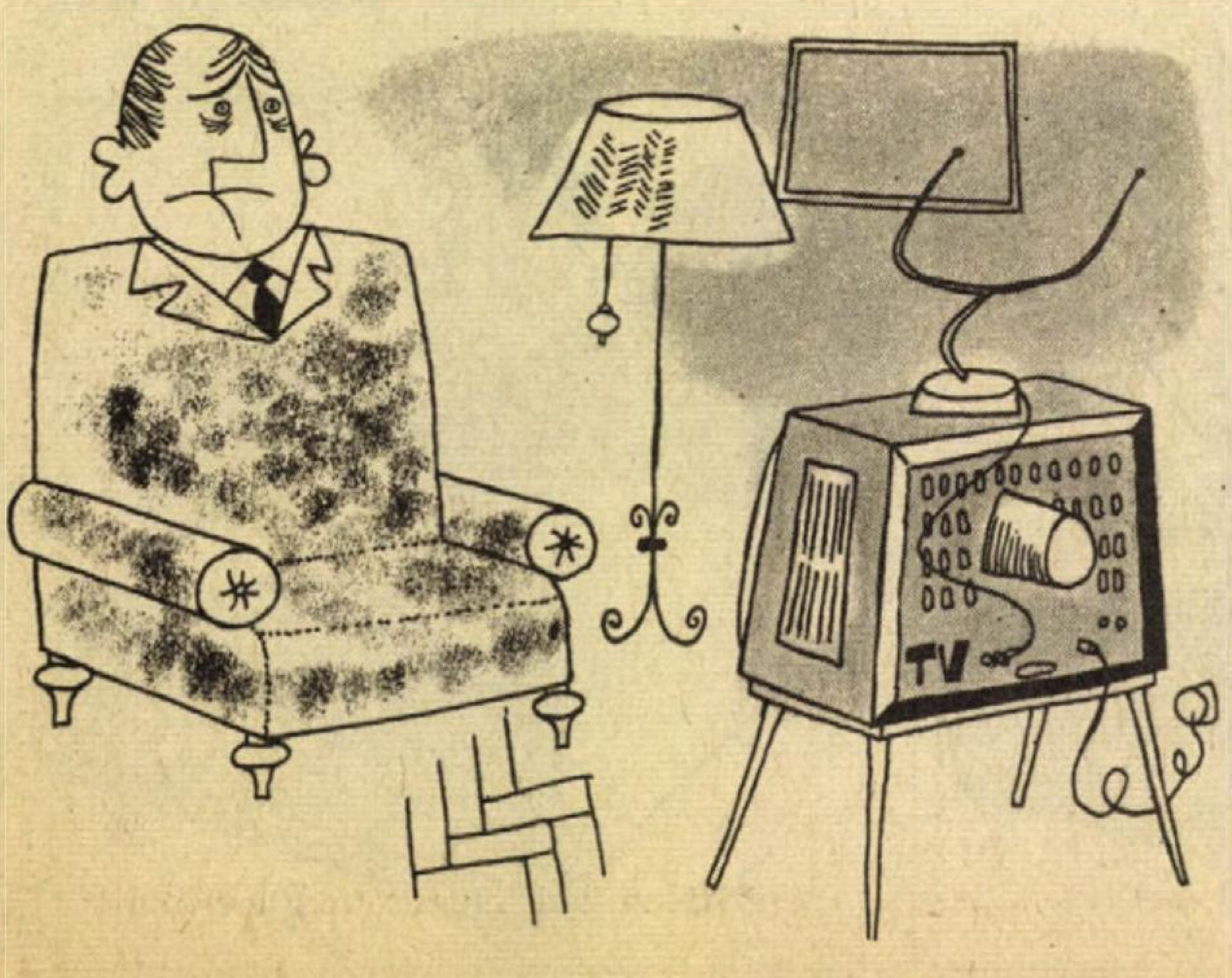
Mit tehettem volna mást, sorra látogattam mindazokat, akik annak idején buzdítottak, felszólítottak, hogy hatoljak le a problémák gyökeréig, és megkérdeztem tőlük: mitévő legyek? Ezek az elvtársak nem adtak határozott választ. Sőt! Egyesek gyanakodva azt kérdezték: miért akarok lehatolni? Miért éppen most akarok lehatolni? Azt feleltem: most van egy kis szabad időm, és már régóta izgat a dolog.

Minden hiába, nem tudtam meg semmit. Kár. Már úgy elképzeltem azt a lehatolást.

Azt azonban már most megmondom, ha legközelebb felszólítanak, hogy hatoljak le a problémák gyökeréig, rám ne számítsanak. Én nem megyek. Hatoljon le, aki mondja.

Mikes György

Fejlődési fokozat

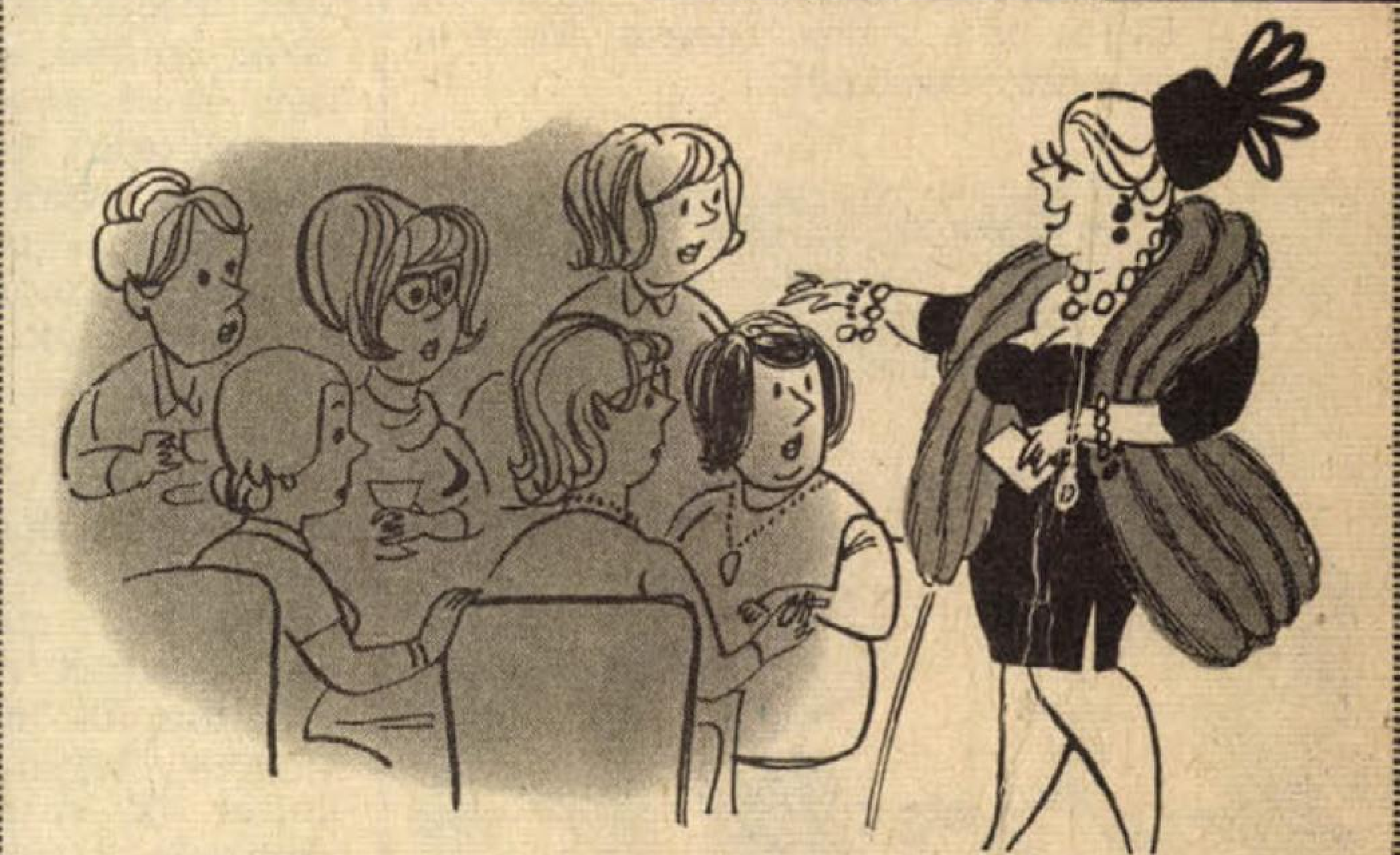

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ

Vasvári Anna rajzai

– Úgy hallottam, hogy nagy karriert csináltál!
– Hol van az már! ...

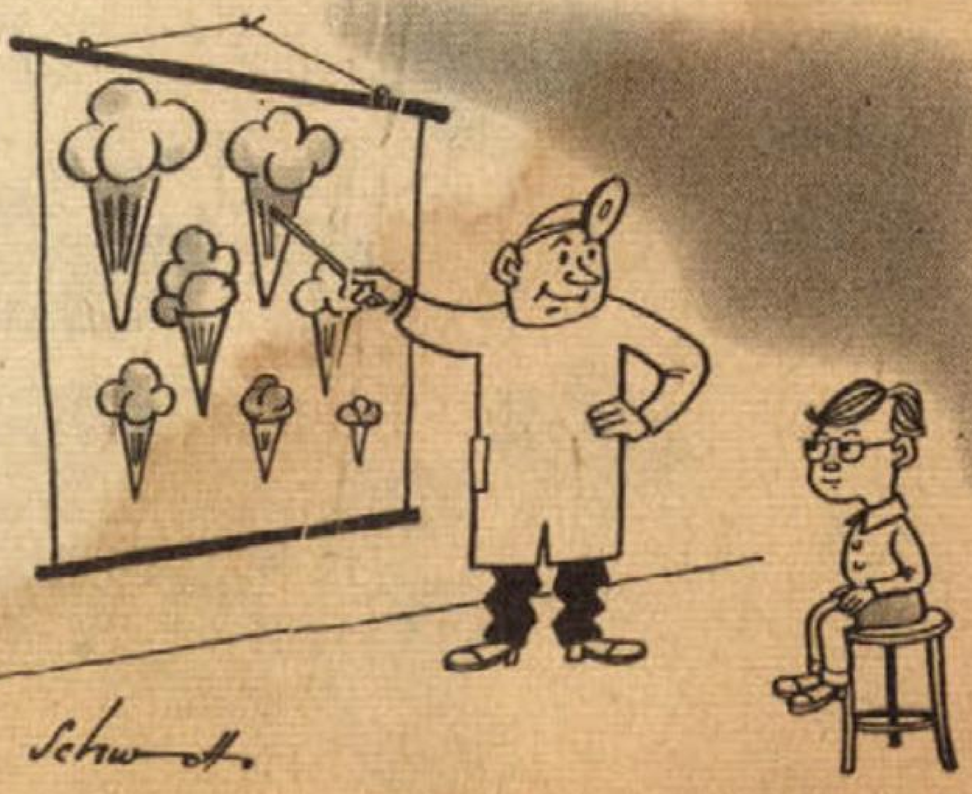
– Jaj, gyerekek, ne haragudjatok, hogy háziruhában vagyok! ...

– Azt üzeni a férjem, hogy nem jön, mert még mindig nem tudta letenni az érettségit!

Egy kis rövidlátás

– Doktor bácsi, én csak azt az elsőt látom! ...

Divattanács

– Drága ez a szalon, édesem! Te se a férjedet hozd magaddal! . . .

Az MLSZ-ben

– Kérem szépen, hallottam, hogy söprögetőt keresnek a válogatottba! . . .

A bejárónő

(LACIKA MONOLÓGJA)

Anyunak annyira fájt a feje, hogy majd szétpattant. Ilyenkor mindig vizes ruhát tesz a fejére, és azt mondja apunak, hogy migrénje van. Most is ezt mondta apunak, és azt is mondta, hogy azért van migrénje, mert a takarításhoz nem jár hozzánk bejárónő, hogy kitakarítson, anyu egyedül csinál mindent, és halálra dolgozza magát. Juci néniék ketten vannak, mondta anyu, háromszor egy héten mégis jár hozzájuk bejárónő.

Kifigyeltem, hogy amikor anyunak migrénje van, mindig jobban murizik apuval, mint máskor, és olyanokat mond, amivel aput felmérgesíti. Most is ezzel a bejáró nénivel mérgesítette fel, de apu azt mondta, hogy kétszobás lakáshoz nem kell bejárónő egy olyan erős asszonynak, mint amilyen anyu, aki sehova se jár dolgozni, hanem csak otthon dolgozik a háztartásban. De ha anyunak még ez is sok, mondta apu, akkor vegyen bejárónőt, akár kettőt is, ő abba nem szól bele.

Miből fizesse a bejárónőt, kérdezte anyu, amikor apu anyukája, vagyis a nagyi kapja minden hónapban azt a háromszáz forintot, amiből hetenként egyszer bőven futná a bejárónőre, és ezért kell neki, azaz anyunak egyedül gürcölnie.

Apu erre azt felelte, nagyon szégyelli magát, hogy anyu sajnálja a nagyitól a pénzt, amire a nagyinak nagyobb szüksége van, mint nekünk, mert azt hozzáteszi a nyugdíjához, és még így sincs annyi pénze, hogy nagyon ficánkolhatna.

Én rettenetesen szurkoltam, hogy ne legyen bejárónőnk, és nagyi mindig kapjon aputól háromszáz forintot, mert amikor a nagyi hozzánk jön, mindig hoz egy tábla mogyorós tejcsokit, mert ő nagyon jó nagymama, és szeret engem. De nem mertem ezt megmondani, mert ami-

kor én közbeszólok, mindig ki szoknak küldeni a szobából.

Ekkor anyu azt mondta, hogy nagyon is jól tudja, hogy a nagyit nem veti fel a pénz, de miért nem ad a Marci bácsi is legalább háromszáz forintot a nagyinak, amikor náluk még gyerek sincs, és havi kétezerrel többet keresnek, mint apu, mert náluk a feleség, azaz a Juci néni is dolgozó nő. De a Juci néni csak azt engedi, hogy a Marci bácsi ötven forintot adjon havonta a nagyinak, pedig a Marci bácsi is éppen olyan fia neki, mint apu, csak még fiatalabb, de úgy látszik, sokba kerül nekik a kocsitartás, meg a víkendház, amit a Dunán építettek.

Apu ebben igazat adott anyunak, de azt mondta, hogy ő a saját lelkiismeretére hallgat, és nem a Marci bácsi lelkiismeretére. Marci bácsi nagyon fukar lett, amióta Juci néni a felesége, és nem akar veszekedést a nagyi miatt. Ha Marci bácsi több pénzt adna a nagyinak, a Juci néni kikaparná a két szemét, mert a Juci néni egy gonosz bestia, és anyu egy jó lelkű nő, akihez Juci néni nem is hasonlítható.

Anyu nagyon örült, hogy apunak ilyen rossz véleménye van Juci néniről, és azt mondta, hogy azért a Marci bácsi, ha akarná, adhatna a nagyinak akár négyszáz forintot is, titokban, mert olyan sok a mellékkeresete, hogy abból bőven futná. És az még iscsak felháborító, hogy Juci néniék kivonják magukat a nagyi támogatásából.

Apu most még jobban elkezdte ócsárolni Juci nénit, mindenfélének elmondta, amit én nem is nagyon értettem, mire anyu mosolyogva nézett apura, és azt mondta, hogy teljesen elmúlt a migrénje, nem is kell a bejárónő, adjuk csak a pénzt továbbra is a nagyinak, mert ő a világért sem akar olyan utolsó bestia lenni, mint amilyen a Juci néni.

Földes György

Jucika és az új könyv

Pusztai Pál rajza

SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

A LUDAS MATYI TISZTASÁGI SZOLGÁLATA

Tisztasági Szolgálatunk Döntőbizottsága ezen a héten

ARANY KUKA

díjjal jutalmazza a X. kerületi Házkezelési Igazgatóságot, a Kápolna utca 2/a és 2/b számú házakban bűzlő szemétkupacokért és nyitott csatornáért, valamint a Korponai utca 20–21. számú ház udvarán összegyűlt szeméthalmazért. (Ez utóbbi esetben a Fővárosi Művészi Kézműves Vállalat műbútor üzemét aktív közreműködői díj illeti meg!)

EZÜST KUKA

díjat kap:
– a VII. kerületi HKI, az Almássy tér 17. sz. ház mindkét udvarán, valamint a Rákóczi út 62-ben elfekvő szemétkészletért;
– az V. kerületi HKI, a Deák tér 3. számú ház elhanyagolt állapotáért;
– az I. kerületi HKI, a Kagyló utca 1/b és Toldy Ferenc utca 29, valamint a Bem rakpart 15. számú házak udvarán tárolt szemétért;
– a IX. kerületi HKI, a Thaly Kálmán utca 50-es ház elhanyagolt tisztaságáért, valamint a Bokréta utca 5-ben ottfelejtett szemétrakásért.

A KÖZPISZKOSSÁGI EMLÉKÉREM KÉTSEPRŰS FOKOZATÁVAL

tüntetjük ki a XX. kerületi Tanács illetékes szerveit a helyi múzeum udvarán fellelhető muzeális értékű törmelékhalmazért, valamint a Mártírok útja és a Szigligeti utca sarkán kialakított illegális szemétlerakodóhelyért.

*

Megállapítottuk, hogy a „kitüntetett" szervek, intézmények többsége igen késedelmesen reagál a bírálatra, és nagyon sok, lapunkban megjelölt helyen még mindig nem kezdtek hozzá a szemét eltakarításához. A szóban forgó szerveknek, eddigi kitüntetéseik mellé a

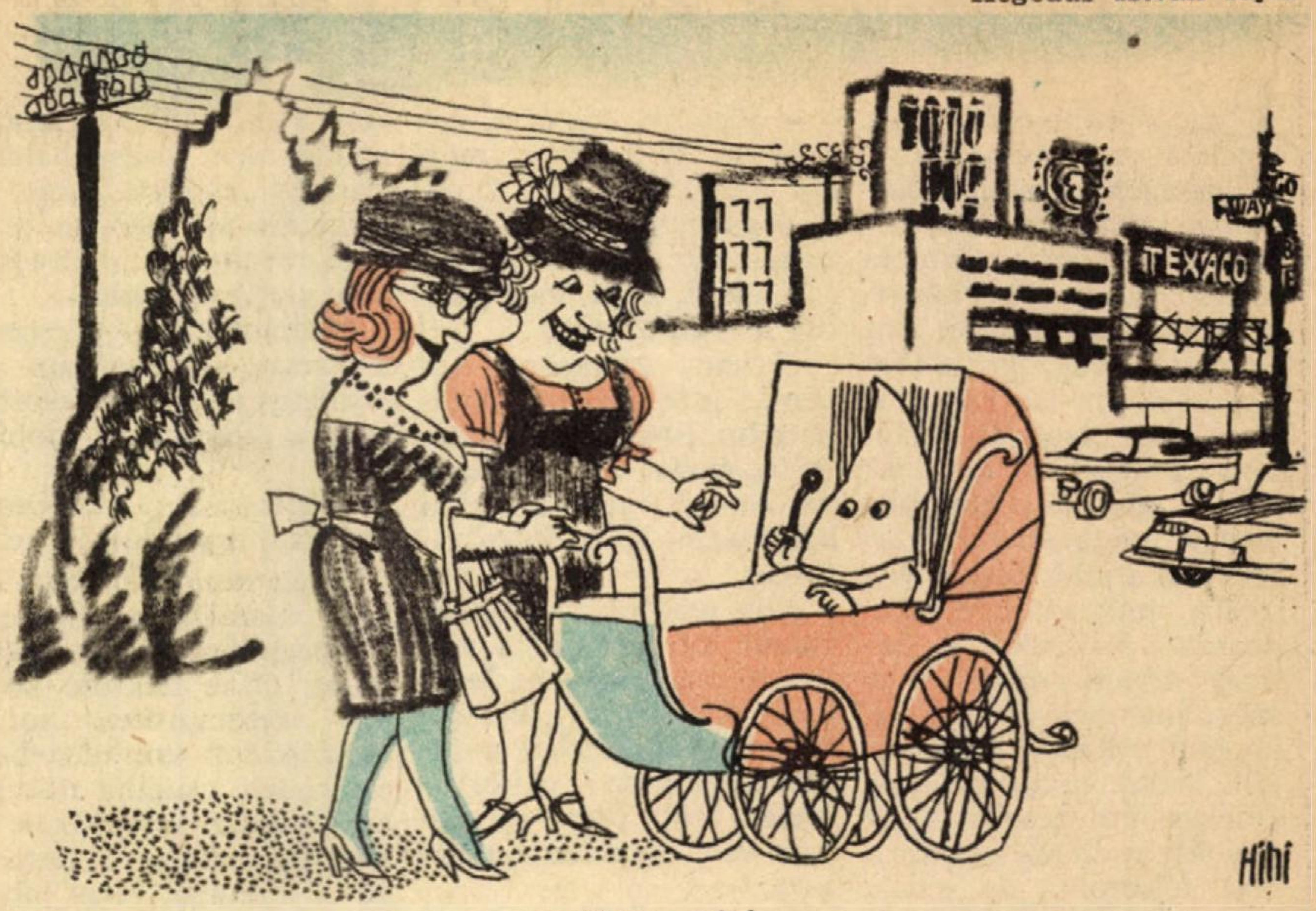
PATÓ PÁL-RENDET

adományozza, a gyorsabb intézkedések reményében a

Döntőbizottság

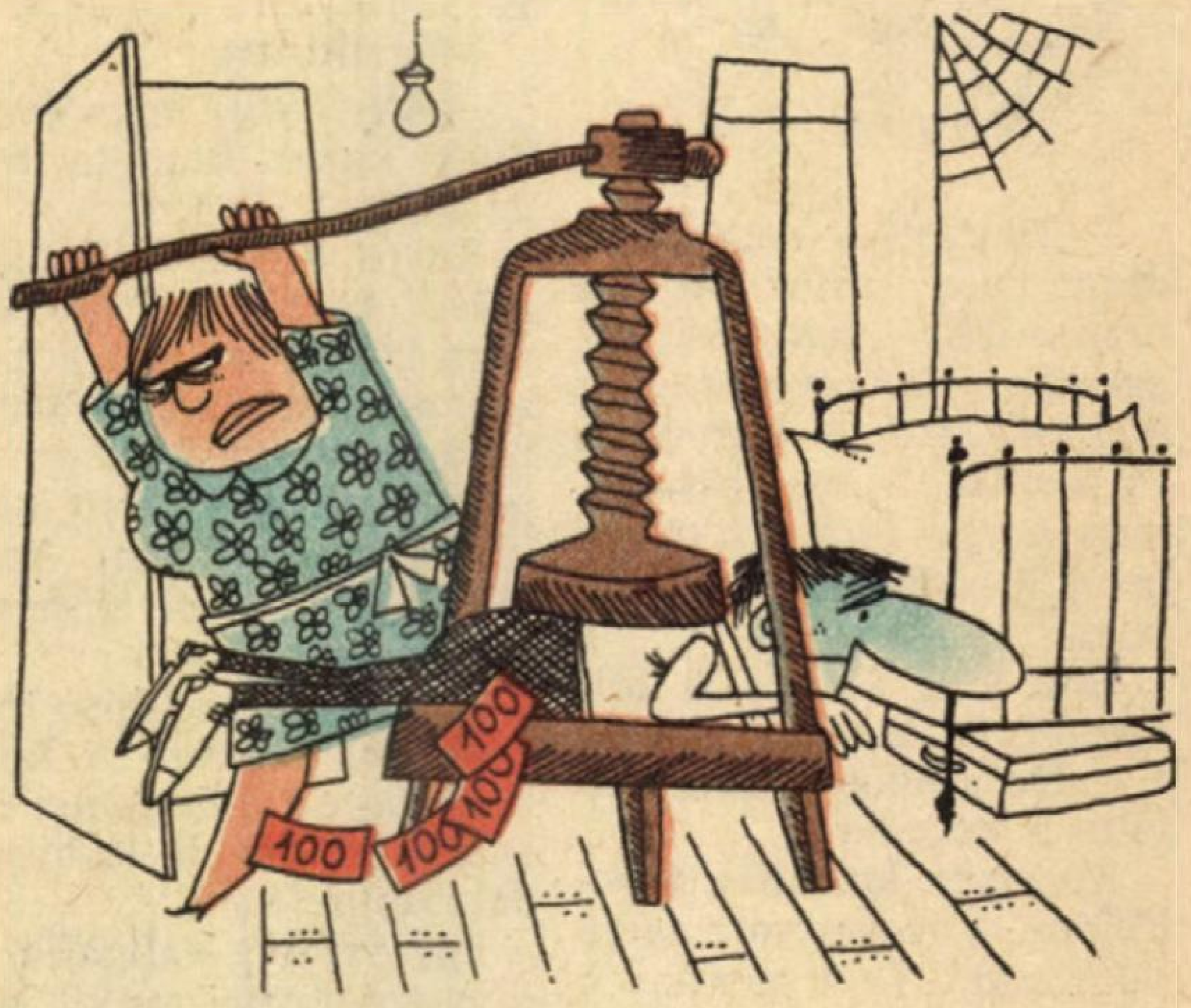
Alabamai korzón

Hegedűs István rajza

– Tiszta apja!

Albérlet

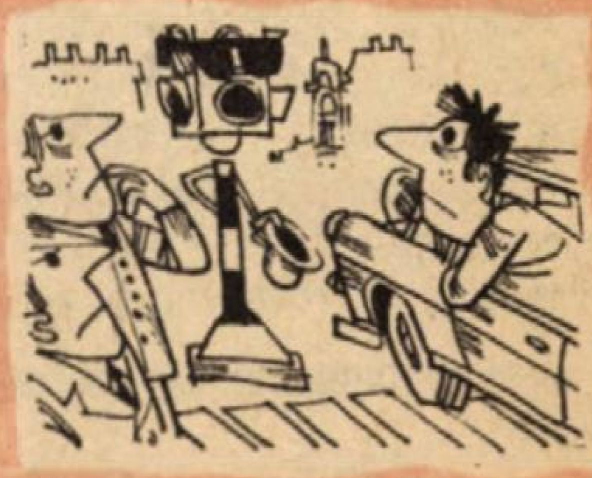
Figyelmeztetés

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MIÉRT?

A forgalmas Tanács körúton, a Madách tér és a Városháza között, hosszú hónapokkal ezelőtt – talán egy év is eltelt már azóta – villanylámpákat szereltek fel. Egy-két ritka esetet, valamiő okból kivételesnek minősített világnapot nem számítva, nem működnek. Állnak, szegények, kecsesen, modern, négyszögletes formájukban, de csupaszon, minden kacérság nélkül, mert

nemhogy nem világítanak, de még csak nem is villognak olykor-olykor.

Ki tudja, miért? Jó, hogy vannak egyáltalán? Örüljünk, hogy felszerelték őket, gazdagítják a városképet, s a működtetésük már lényegtelen? Lelkes nyilatkozó nemzet vagyunk, de ezekről a némán vak közlekedési lámpákról – hogy miért szerelték fel őket, meg miért nem működnek? – soha, senki nem közöl semmit a nyilvánossággal. Miért?

B. T.

Aggódnak az ujjamért

Ezer a problémám, vagy legalább majdnem annyi. A feleségem más menyasszonya akar lenni, találmányom, a láthatatlan televízió sehogy sem akar sikerülni. A nyakamon van egy óriási daganat, amely napról napra több gondot okoz, két hete rájöttem, hogy a főnököm túl akar rajtam adni. S akkor még tegnap gombostűvel beleszúrtam a jobb kezem kisujjába, amit azonnal bejódoztam, bekötöttem, nehogy elgennyedjen és a szövődmények során megkapjam a kínos, lassú halált. Persze mégsem ez az érdekes; érdekesebb, hogy napokig tudnám panaszaimat felsorolni, de akkor még a tizedrészét se mondanám el. S milyen jó, hogy éppen itt jön Virivári, egy kicsit kisóhajtozom magam neki. Köszöntjük egymást, s már mondom is:

– Barátom, naphosszat mind csak sírok, képzeld, én, aki úgy szerettem a munkahelyemet, mintha csabai kolbász lenne zöldpaprikával...

Ő közbevág:

– Na, nézd csak, mi történt a kisujjaddal? A villamos ment rajta keresztül vagy csak leszelted a kisbaltával?

– Kisujj, kisujj – miről is beszél ez?

– De hiszen be van kötve!

Kötve, kötve – ja persze, valóban be van kötve, jövök rá, s mi is történt vele? Ja persze, a gombostű! És gyorsan árulkodom a csunya gombostűre, hogy aztán folytassam a munkahellyel, de már mondja helyettem:

– Vigyázz, vigyázz, nekem tavaly a tenyeremen egy szemölcs...

Végül így fejezi be saját történetét:

– Nézd, nézd, még mindig itt van a helye.

Nézem, szorgosan nézem, s már amikor mondhatnám, hogy a munkahelyi tragédia, amely – egy pardonnal megszakítja a közösséget, és hirtelen elrohan.

Alig megyek pár lépést, valaki kárpótlásul a vállamra csap, kiverve belőlem sötét öngyilkossági terveimet. Beledőlni a vasvillába és kész – akkor ismerem föl, hogy ez Tamás, feleségem unokatestvére.

– Tamás! – kapaszkodom bele, mint valami mentőövbe – hallgass meg engem. – S már zokogom is jajszavam: – Hitvesem és Szekér Maca hitvese, vagyis egy férfi hitves, a minap, amikor megyek haza...

Erre már Tamás is fölhördül, és mondja:

– De ember, ember, mi lelte a kezedet?

Kezemet, kezemet, tépelődöm, s mogorván megtekintem. Ja, persze, a jobb kezemen levő kisujjamról van szó. Rokonom lendületesen oktat:

– Fiam, édes fiam, a kéz nem játék, a kisujj nélkül nem tudsz balanszírozni, eldőlsz, mint a lekaszált rét. Nekem például tavaly egy a hüvelykem alatti porszem...

Meghallgatom porszem kartársat, s folytatnám az asszonnyal, mikor kezébe veszi a kezemet, s mondja:

– Szervusz, szervusz, örülök, hogy találkoztunk.

És én mennyire örülök, hogy fölszállva a villamosra megpillantok egy nagy hasat. Gebe doktoré, akitől találmányom sorsa függ. Aki öt éve, öt nehéz esztendeje csinálja nekem az álmatlan éjszakákat, a nappalokról nem is beszélve. S ahelyett, hogy lábamat beléje mártanám, reménykedve üdvözlöm:

– Mély tiszteletem, professzor úr, életemet erre a lapra tettem föl, találmányomra, amely immár nemzetközi méretekben is...

Megálljt int.

– Állj! Állj! Fogadjunk, hogy kutya harapta meg az ujját.

Kutya, kutya, miféle kutyáról beszél ez? Egy éve nem láttam kutyát. Ja persze, azt szeretné, ha kutya harapta volna meg az ujjam. És rá is hagyom, nem jó vele ellenkezni, mert akkor nem lehet előhozni kálváriám.

– Igen, igen, éppen gyanútlanul húztam a találmányomon a kondenz csíkokat, mikor a szomszédék szelindekje...

Egy darabig hallgatja, de nehezen bírja mukk nélkül, és végül, mielőtt a kutya enni kezdte volna az ujjamat, bele is mukkan mondókámba:

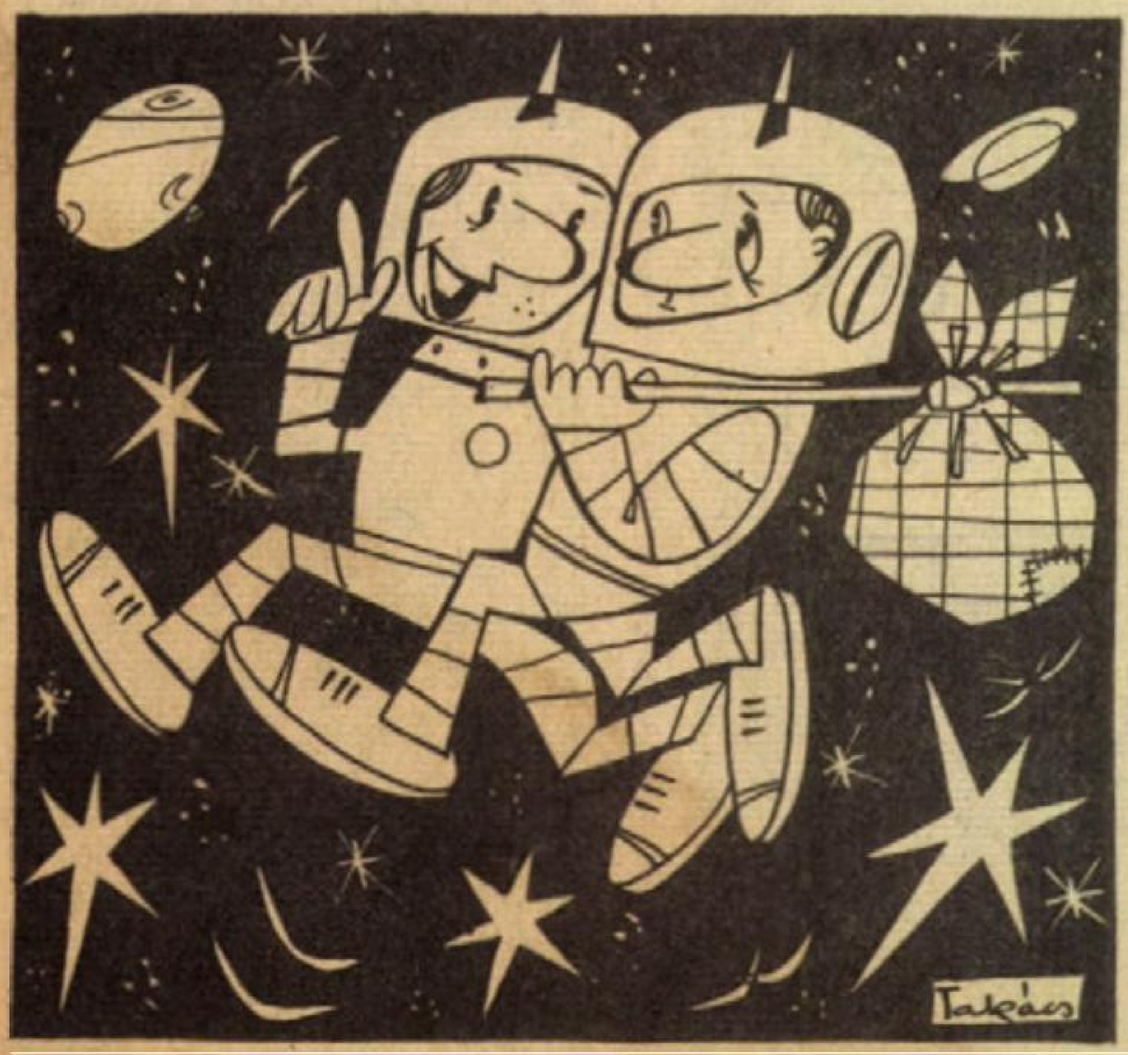
– Na, na, csak ne fogja fel ilyen könnyedén, lehet az veszett kutya is. A mérgek fölszívódnak, és...

Ellankadok, nincsen remény, a kisujjam knockoutolia az összes tragédiákat. És a következő ismerősömmel, aki éppen akkor akad utamba, amikor gondolatban a ciánkális tablettákat ropogtatom, már kötelességszerűen mondom:

– Tudom, mire kíváncsi. Az ujjamra. Jó, beszámolok a vele történtekről. De cserébe, miután most éppen más izék miatt meglehetősen kétségbeesett vagyok, kérek majd egy-két életrevaló öngyilkossági ötletet is...

Nagy S. József

Vándormadarak ezer év mulva

– A mi naprendszerünkben már minden bolygón dolgoztam!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ELSŐ OSZTÁLY

Egy verőfényes vasárnap Egerbe vonatoztam a fiammal. A gyereket nagyon megihlette az Egri csillagok, szerette volna a Gárdonyinál olvasottaknak legalább egy részét a saját szemével látni. Első osztályú jegyet váltottam – a „smucigság" manapság igazán nem divat szülői körökben, engem se beszéljen ki az a gyerek! –, de a vonaton egyetlen első osztályú hely sem maradt már üresen, pedig jó félórával indulás előtt a Keletin voltunk. Még a másodosztályú kocsikban is csak nagy nehezen sikerült elcsípnünk két ülőhelyet. Ám amikor jött a jegykezelő, eszébe sem jutott felajánlani, hogy – vis maior lévén – visszatéríti a különbözetet, pedig végigjárta már a szerelvényt, láthatta, mi a helyzet.

Később megtudtam, hogy ilyen esetben az utas visszakaphatja a pénz-különbözetet. No persze, nem a helyszínen, el kell fáradnia érte a MÁV valamelyik központjába. A kalauzoknál azonban megfelelő űrlap és nyugta van erre a célra.

Rendben van, az én hibám, hogy nem kérdeztem meg a kalauztól, mi a helyzet, ha szólok, nyilván kiállította volna a nyugtát. Ám képzeljük el az esetet fordítva: a MÁV „terhére" ülök rossz helyen, első osztályú kocsiban másodosztályú jeggyel: nyilván azonnal szól a kalauz, helyben fizetteti meg velem a különbözetet, valószínűleg a hozzá járó büntetést is. Akkor hát, nem szólhatott volna magától most, ebben az esetben is? Ha nem – vajon miért?

Barabás Tamás

IGAZ MESE A VARRÓGÉPRŐL

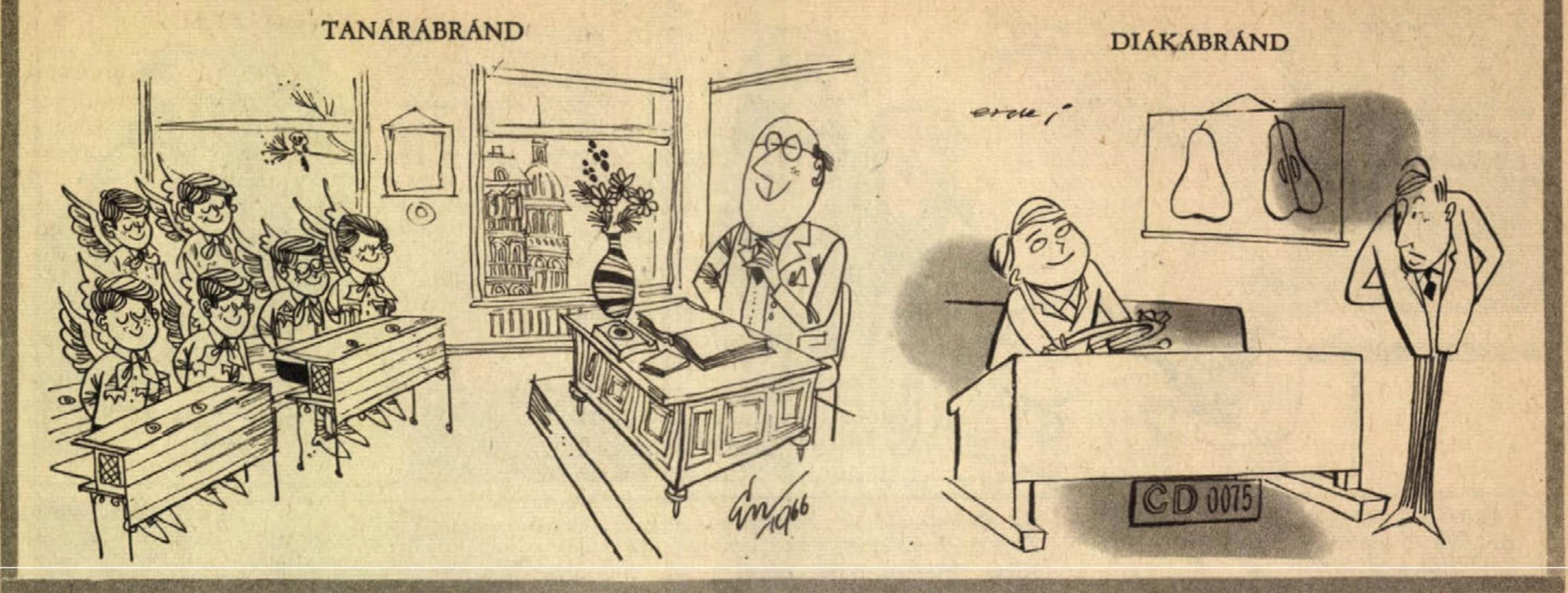
Nemrég vásároltunk agy Pannónia táskavarrógépet potom 2500 forintért. Nagy volt az öröm odahaza. Most már lehet lesz szabni-varrni látástól vakulásig! De amikor kicsomagoltuk a tetszetős külsejű masinát, kiderült, hogy van egy kis bibi. A varrógép villanymotorjának fali csatlakozója úgynevezett földelt csatlakozó, amelyet nyilván csak földelt konnektorba szabad bedugni. A háztartási villamosgépek földelése a balesetveszélyt csökkenti, ezért üdvös találmány. Nálunk azonban, miként a legtöbb lakószobában, nincs földelt konnektor. A földelés bevezetése költséggel, és ami még lehangolóbb, tetemes falvéséssel jár. Mielőtt ebbe a bercehurcába belefogtunk volna, a biztonság kedvéért felhívtuk telefonon a gyártó vállalatot, ahol megnyugtattak, hogy semmi szükség sincs földelt konnektorra, a motorház alján találhatunk is erre nézve figyelmeztető szöveget.

Ezek után joggal merül fel a kérdés a gyanútlan vásárlóban, hogy miért árusítják a Pannónia táskavarrógépet földelt csatlakozóval – amit ráadásul T-elosztóba sem lehet bedugni, holott a varrógép lámpájának is külön csatlakozója van, s így a motor és a lámpa együttes működtetéséhez feltétlenül szükséges T-elosztó!

D. F.

A PEDAGÓGUSNAPON

SZILÁNKOK

MEGTÖRTÉNT

Egy vidéki város étterme. Éjfél már jóval elmúlt. A mulatozó vendégeknek 12–13 év körüli, vékony kisfiú szolgálta fel a vacsorát, innivalót. Az

étteremvezetőt figyelmeztettem, hogy már este nyolc óra után nem tartózkodhat a helyiségben tizennyolc éven aluli gyerek. A vezető fölényesen legyintett:

– A rendelet csak a vendégekre vonatkozik. Ez a gyerek pedig dolgozó.

ÉRDEKES

Érdekes, hogy a nyaralási szezonban milyen kevés nálunk a nős ember.

ELSŐ NYARALÁS

János bácsi már hetven felé jár. A téesz elküldte nyaralni a Balatonra. Életében először üdül az öreg. Szorongva kérdi az üdülővezetőtől:

– Aztán mennyit kell fizetni majd a kosztért?

– Semmit.

– Hát a szép szobáért?

– Ingyenes.

– Hát ez igen jó dolog – majd elgondolkodva dünnyögi az öreg. – Ha erről tudok, már 1930-ban elmentem volna egy téeszüdülőbe...

SZABADSÁGOLÁS

Barátom egyik nagyvállalatnál dolgozik. Úgynevezett nélkülözhetetlen szakember. A napokban betért az igazgatójához, hogy megbeszélje: június 15-étől szeretné kivenni a szabadságát.

– Ennek semmi akadálya – mondotta derűsen az igazgató. – Csak erre a két hétre helyettesről kell gondoskodni.

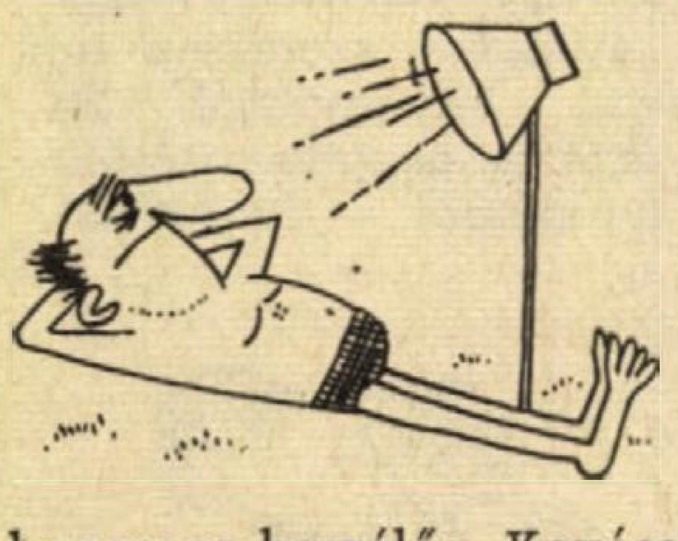
– És ki helyettesítene engem?

Az igazgató jóindulatúan a barátomra mutatott:

– Magára gondoltam...

STRANDON

A meleg homokon, gyönyörű napsütésben, álmosan pihentek a strandolók. Egyszer csak megszólalt a

hangosan-beszélő: „Kovács Lajos azonnal menjen vissza a gyárba! Még nincs vége a munkaidőnek!"

Mire negyvenkét férfi dühösen felugrott és elindult a kabinok felé.

(galambos)

IDEGENFORGALMI TANÁCSOK

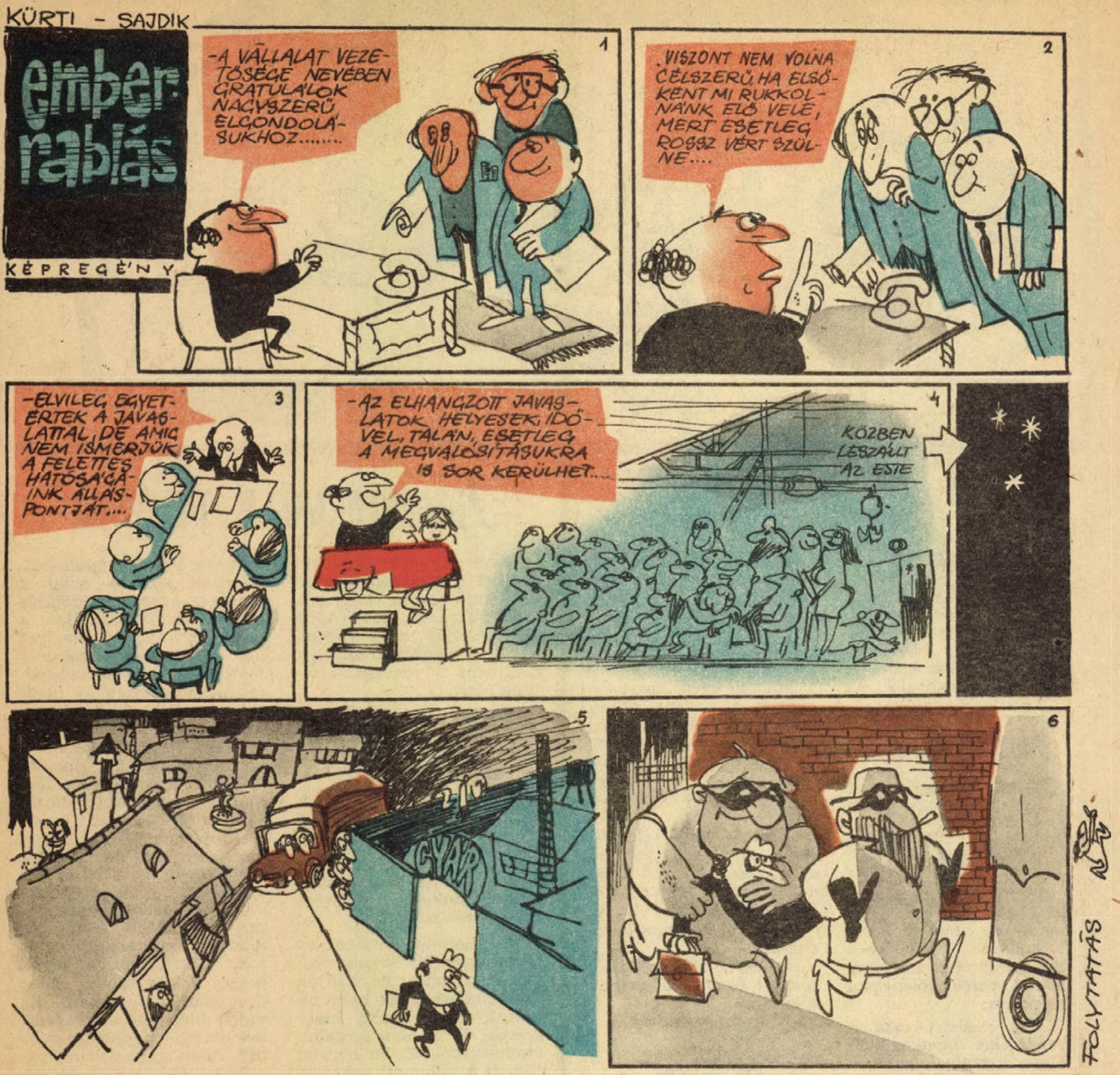
Mivel fejlett üdülőhelyekkel rendelkező idegenforgalmi ország vagyunk, talán nem árt, ha röviden megbeszéljük, mire vigyázzunk, ha öregbíteni akarjuk magyaros vendégszeretetünk hírét.

Először is el kell fogadnunk azt a meghatározást, hogy az idegen is ember, méghozzá olyan ember, aki valutát hoz az országnak, kemény vagy puha valutát, de hoz. Az idegen szórakozni, üdülni, világot látni jön hozzánk, s nem azért, hogy puszta jelenlétével felingereljen minket, s megmérgezze kedélyünket.

Ne kenjünk mindent az idegenekre! Ha sokáig nem jön a villamos, ne szidjuk az izlandiakat, ők nem tehetnek róla. Izland halászatból él, és nem forgalmi szabotázsból. És ha nagyon tömött a villamos, akkor se gondoljunk ellenszenvvel a fellahokra. Kérdezzük csak végig az utasokat, alig találunk köztük fellahokat. Aki a közért-kiszolgálók rossz modora miatt panaszkodik, ne gondoljon haraggal az amerikai turistákra. Az amerikaiaknak számtalan rossz tulajdonságuk van, külpolitikájukkal nehéz egyetérteni, és orrhangon beszélnek, de az nem az ő káros behatásuknak tulajdonítható, ha a közért-kiszolgálók nem köszönnek előre a vevőknek és nem ajándékozzák meg őket virágcsokorral. Az a hazánkfia is igazságtalanságot követ el, aki a rendkívüli időjárás miatt a külföldi autósokat szidja, mivel azok, szerinte, szokatlan összetételű benzingőzzel megváltoztatják az anticiklonok természetes belső nyomását. Nézzünk szembe azzal a ténnyel, hogy az időjárás belterjesen is szokatlan, s nincs az a jégeső, amelyet úgy üdvözölnénk, mint a földi lét elválaszthatatlan és magától értetődő tüneményét. Van, aki a nagy lárma miatt szidja az idegeneket. Nem vagyok soviniszta, de bátran merem állítani, hogy hazánk lármában nem szorul behozatalra, s ha egy kicsit összeszedjük magunkat, lármában nemcsak elérjük, de túlszárnyaljuk a világszínvonalat. Az is helytelen, ha válogatott labdarúgó-csapatunk gyengébb szereplése miatt a pakisztániakat okoljuk, megfeledkezve arról, hogy Pakisztánban főleg gyeplabdát játszanak. És vajon miért kell a hiánycikkek miatt a lappokat szidni? Talán a lappok kutyaszánon hordják el innen az orvul összevásárolt joghurtot minden nyáron? Az is mekkora igazságtalanság, amikor egyesek jókedvű hondurasi fiatalokat hibáztatnak azért, mert a tévében gyenge filmeket adnak. Hiszen ezek a fiatalok talán még nem is éltek, amikor ezeket a filmeket készítették! És ha az épülő házakon alig van munkás, ne gondoljunk arra, hogy valamennyien elmentek tolmácsnak és idegenvezetőnek.

Egyszóval legyünk megértők, kedvesek, európaiak! Dédelgessük és szeressük az idegeneket. Ha ez már jól megy, utána próbáljunk egymással is úgy viselkedni, mintha idegenek lennénk.

Feleki László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A HATÁROZAT NEM ELÉG

A Nagykőrösi út 44-es számú házban, Erzsébeten (XX. ker.), nincs szennyvízcsatorna — négy emésztőgödör szolgál a pótlására. Ha csak a házban levő nyolc lakás szennyét kellene elemészteni — a négy gödör elegendő lenne. De az utcai fronton két nagy forgalmú fodrászüzlet is van, az onnan kiáradó használt vizet a gödrök nem győzik nyelni, s gyakorta kilépnek medrükből. Ilyenkor zavaros lé árasztja el a csöppnyi udvart, kanálisszag illatosítja a levegőt, zöld rovarok légiója lepi el a környéket.

Ez az állapot nem mai keletű, jó tíz éve tart már. A gyakori áradások következtében a víz már bekúszott a lakások falába és a padlók alá, délszaki bujaságú növényzetet termő zsíros televénnyé tette az udvart — és pokollá a lakók életét.

A hivatalos szervek nem kezelik részvétlenül a házbeliek nagy gondját. Ahányszor kijön a víz a gödrökből — szinte ugyanannyiszor jön ki egy bizottság vagy egy hivatalos szemlész az Illetékes Fórumoktól. És nem érik be csupán a tétlen szemlélődéssel — határoza-

tokat is hoznak, szép számmal!

Van például határozat arra, hogy tíznaponként kell szivattyúzni a gödröket. Mégsem szivattyúzzák, csak nagyon ritkán.

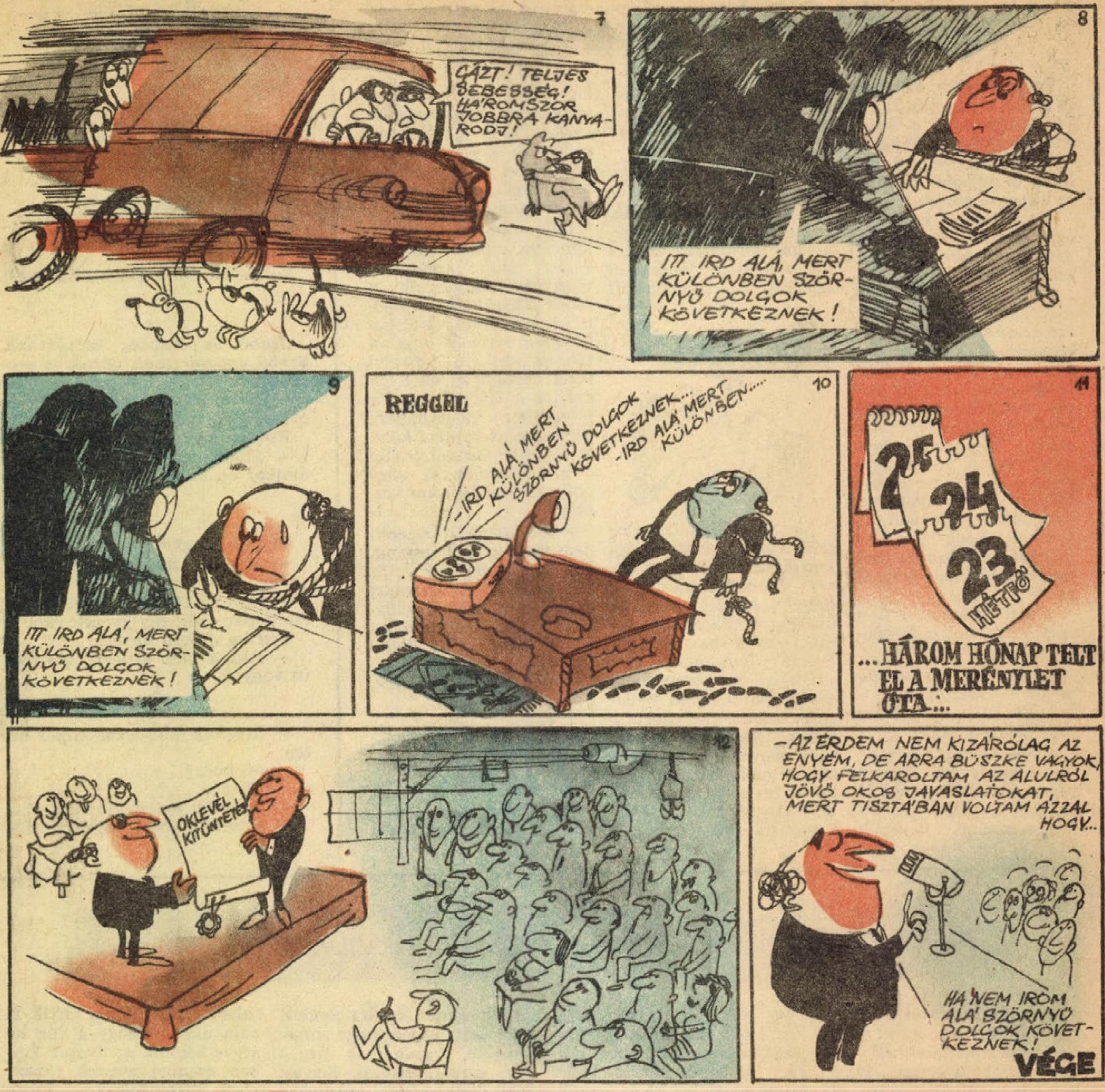
Van határozat arra is, hogy a fodrászüzleteket be kell csukni vagy el kell költöztetni. Mégsem költöztették el, be sem csukták. A határozat ellenére zavartalanul folyik a frizírozás az üzletben — és a szennyvíz az udvaron.

A lakók most kétségbeesetten keresnek egy olyan fórumot, amely nemcsak határozni tud, hanem intézkedni is, hathatósan, eredményesen.

Vajon van-e ilyen fórum?

Ha van: kérjük, jelentkezzék!

(r)

A teremtés ellentmondásai

Kezdetben teremté a Vendéglátó-ember a hűtőpultot, mely a söntéspult helyébe került. Beléhelyezé a kaszinótojást, a majonézes tojássalátát és a lekvárosbuktát, és kiűzé a bort, sört, pálinkát és az olcsó lángost. Elküldé a csapost, és fehér fityulás csinibabákat állíta helyére. Kétszeri határidő-módosítás, kötbér és egyéb viharok után, levevé az „Átalakítás miatt zárva" jelmondatot, és helyébe tevé a transzparenst: „Alkoholmentes bisztró". És vára. De vendégek nem jöttenek, csak az első napokban, és amikor rájöttenek, hogy a kaszinótojás is alkoholmentes, a szomjanhalás elől elmenekülének. Csupán néhány hős kortyolá fel az üdítőnedűt a paprikás magyaros hússalátához, de a Vendéglátóember bízva bízott:

– Lesznek még többen! Elzarándokolnak hozzám, hogy eleget tegyünk az alkoholizmus elleni harc követelményeinek.

Ám nem jöttenek, csak Lucifer, a kerületi főkönyvelő, és azt mondá:

– Ebből deficit lészen. Szeszes nedűt kell hozatni.

– Nem és nem! – toppantott a Vendéglátó-ember. – Azért fektetének bele annyi pénzt, munkaerőt és tervdokumentációt, hogy küzdjünk az iszákosok ellen.

Lucifer suttogóra fogá hangját, és mézesmázosan szóla:

– A Városmajorban most is van egy kis italbolt, amelynek évi egymillióval több a forgalma, mint a híres Európa Étteremnek. Ha nagyobb a forgalmad, államunk is többet tud fordítani a dolgozók kulturáltságára... Lásd a nagy célt!

– Hát jó – egyeze bele erre a Vendéglátó-ember. – De csak tokaji aszút, szamorodnit és esetleg csemege vöröset adok, meg Rocky-sört, hogy kénytelenek legyenek az önmegtartóztatásra.

S szállingózni kezdtek néhányan, de még mindig kevesen. S Lucifer újra eljöttene, és újra suttogá szólamait. S lett abasári rizling meg Délibáb. De Lucifernek ez sem vala elég. S lett pecsenye fehér meg Kőbányai.

Nemsokára a Vendéglátóembert kitüntették, mert forgalmat varázsola a halott boltba, és leváltották, mert visszacsempészé az alkoholt, és most bánatában a városmajori italboltban issza le naponként magát, mert ott csapolt sör is van.

Földi Iván

A pesti fakír

Egyik délután, már nem is emlékszem, milyen céllal, felugrottam a kövér Meszetnekihez. Mivel a társbérlő eresztett be, szolidan kopogtam barátom szobájának ajtaján.

– Szabad – válaszolta egy minden tekintetben megtört és fáradt, idegenszerű hang.

A kilincset lenyomva, megdöbbentő kép tárult szemeim elé: a kövér Meszetneki, a kiegyensúlyozott kispolgári jólét mintaképe, akiről mindig csak úgy sugárzott az anyagi érdekeltség elvének maximális figyelembevétele, most viseltes bordó melegítőben a csupasz padlón feküdt. A feje alatt egy összecsavart Life volt, takarónak pedig a New York Herald Tribune szétnyitott példányát használta.

– Mit csinálsz, az isten szerelmére?! – kiáltottam rá.

– Ebéd utáni sziesztát tartok – nyöszörögte.

– De miért a parketten? Hát mit ettél?

– Hat szem tökmagot.

– Szegény fiú. Ennyire nincs pénzed? Szívesen kisegítlek elsejéig... De akkor se muszáj a földre feküdni. Elvégre pompás rekamiéd van, amint látom. És mit jelentsenek ezek az újságok?

Bágyadtan elmosolyodott:

– Sürgősen le kell szoknom minden olyan kényelmi eszköz használatáról, ami nem feltétlenül szükséges... Csodálkozol?

Megborzadtam. Úgy látszik, a végzet útjai tényleg kifürkészhetetlenek. A kövér Meszetnekinek pár héttel ezelőtt, amikor utoljára találkoztam vele, még semmi baja se volt. Resztelt borjúmáját evett a Cimbalom kávéházban, utána finom kubai szivarokat szívott és fixírozta a nőket. Most pedig sanyargatja magát, mint valami stréber mohamedán zarándok vagy ambiciózus hindu fakír. Már sokat olvastam arról, hogy a misztikus keleti tanok milyen szuggesztív hatást tudnak gyakorolni az európai emberre, de most, hogy az eredményt saját szememmel láttam, mégis végigfutott hátamon a hideg.

Idáig értem gondolataimban, amikor barátom vacka felől szánalmas vinnyogás hallatszott. A kövér Meszetneki mondani akart valamit, de szájából csak nyiszogó bugyborékolás tört elő. Gyorsan vizet hoztam, és fejét felemelve a Life-ról, egy kis folyadékot csepegtettem kicserepesedett ajkai közé. Hálás pillantást vetett rám a szerencsétlen, és nagy erőfeszítéssel beszélni kezdett:

– ... Tudod... szeretném magam bebiztosítani, hogy ne legyen baj... Ez tréning... Ha már most Pesten megtanulok igénytelenül élni, akkor nyáron gyerekjáték lesz a nélkülözés.

– Mért akarsz te a nyáron nélkülözni?

– Nem akarok, de fogok. Ugyanis nyugaton töltöm a szabadságomat, turista-útlevéllel.

Dalmáth Ferenc

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Hogy vagy?
— Csak megvagyok. És te?
— Én nem vagyok meg.
— Hogyhogyhogy?
— Hetek óta keres a rendőrség.

*

Szabó és Kovács kártyáznak. Szabó egyszer csak vérvörös arccal ugrik fel:

— Nem játszom tovább! Belenéztél a kártyámba!

Kovács méltatlankodik:

— Miért néztem volna bele, amikor én osztottam?

*

Pistike megkérdezi a mamáját:

— Mondd, mama, mi az az egyke?

— Egyke? Egyke az, amikor egy családban csak egy gyerek van.

Pistike sarkon fordul:

— Akkor nem érdekel. Én már itt vagyok.

*

— Szegény feleségem súlyos beteg.
— Mi baja?
— Náthás.
— A nátha magának súlyos?
— Nem a nátha. A feleségem.

NEM TUDOM BEFEJEZNI A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚT!

21 esztendővel a háború után jutott eszébe házközösségünknek: tegyük rendbe a kertet. Májusban lehet bukfencet vetni, tiltakoztam, fűmagot már nem. És különben is! Jómagam még egy éve sem élvezem háztáji Cséri-telepünket. Kezükkel jelezték, le vagyok szavazva.

Alávetettem hát magam a köznek. Nem is hasztalan. Elkészíthettem végre házunk Who is who-ját: ki, kinek a felesége, és milyen? – levetkezve. No nem úgy! Szolid célszerűséggel, shortban.

Hanem a földmunkát végzők pancser csákányosa mellé talált vágni. Dilettantizmusának köszönhető, hogy egy darabban jutottunk egy archaikus kézigránáthoz. A gyerekek egyből örömtüzet gyújtottak. Mint másszor, mondották, amikor kis kertünk ölén „durrantanivalót" találnak. A családatyák kollektív bölcsességgel úgy határoztak, ássuk el. Ezúttal is feledték, hogy maguk is voltak gyerekek. Hogy csemetéik úgyis kipiszkálnák újra. Nyilván polgári individualizmus, hogy elfordultam az isteni néptől. Fölhívtam a 07-et, küldjenek tűzszerészt.

Ha az nem is, egy rendőr szakaszvezető eljött szemrevételezésre. Kézbe vette, köldököm magasságában megforgatta, szóval szakszerű volt a ténykedése. Á, nem jó ez már, mondta, nincsen nyele! Alkalmasint a kapára gondol? – kérdeztem, merthogy annak a nyele, a gránátnak meg a feje szokott elsülni. Bízvást marsallbotot tett tarsolyába az Úr. Mert ennyiből is fölfogta az ügy társadalmi veszélyességét. Meghagyta hát, hogy vegyem át szocialista megőrzésre a bigyót, s zárjam el.

Hétfőre virradván, midőn megszólalt a csengő, áldottam a Gondviselőt, hogy mégis elküldte a tűzszerészeket. Belátom, fejlődésképtelen idealista lélek vagyok. A villanyszámlás jött. Leírta az óra állását, a gránátra nem tartott igényt.

Ma kedd van, holnap szerda. Következésképpen megjelenik a Ludas, a tűzszerész nem. Ezért ezúton közzéteszem:

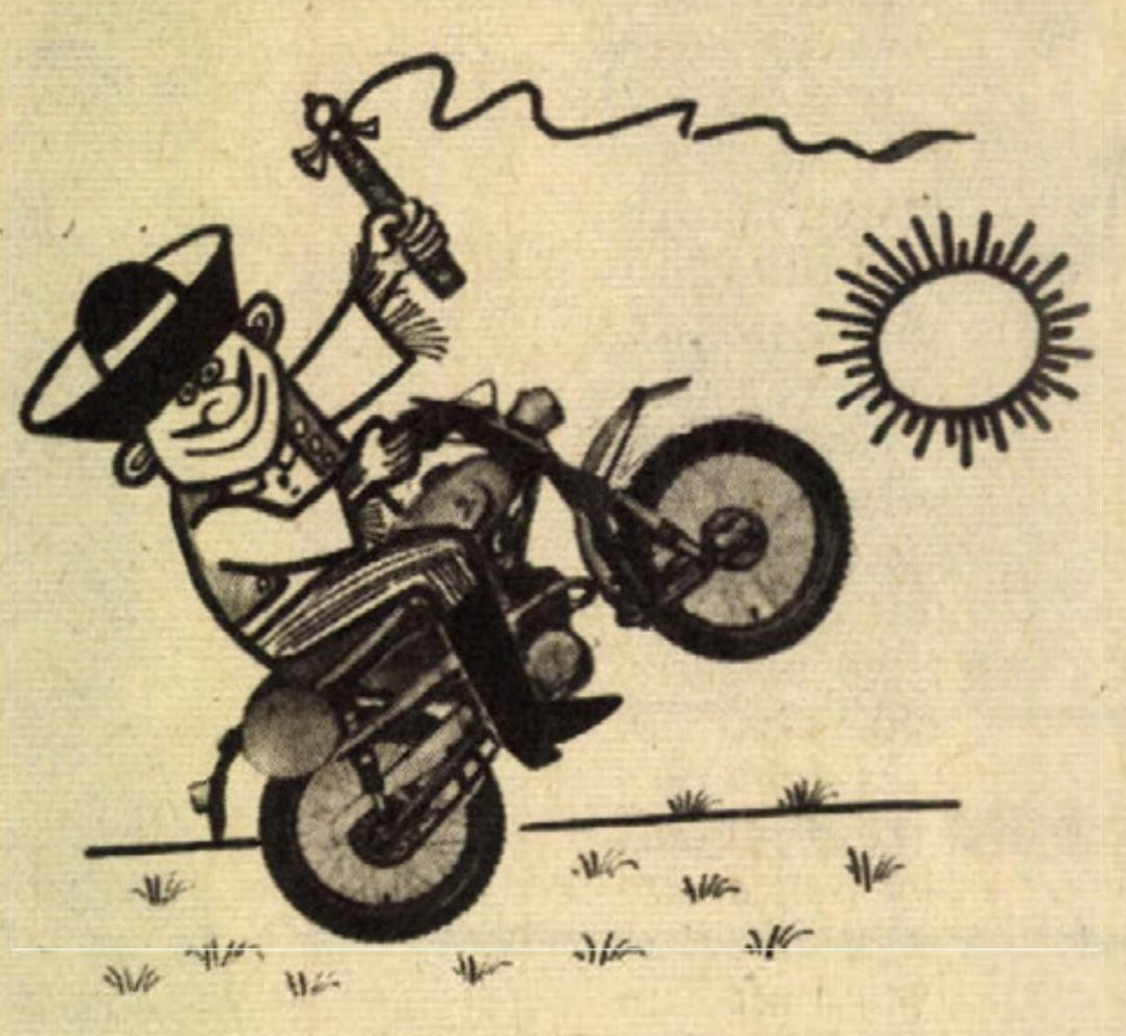
Szombaton, ha addig nem vonulnak ki a tűzszerészek, 15 órai kezdettel megelőző, háztáji robbantást végzek. Kérem a környékbeli t. lakótársakat, fenti időben tárják ki ablakukat, nehogy a cúg kivigye belőlük az üveget. Egyben ezennel maszek tűzszerészi iparengedélyért folyamodom a kerületi tanácshoz. Állami költségvetésben biztosított ellátmányt, autót, felszerelést nem kérek. A hozzám forduló polgártársakat is ellátom szolgáltatásaimmal, csak egyszer már fejezhessem be a második világháborút! Hadastyáni tisztelettel:

Toma Ádám

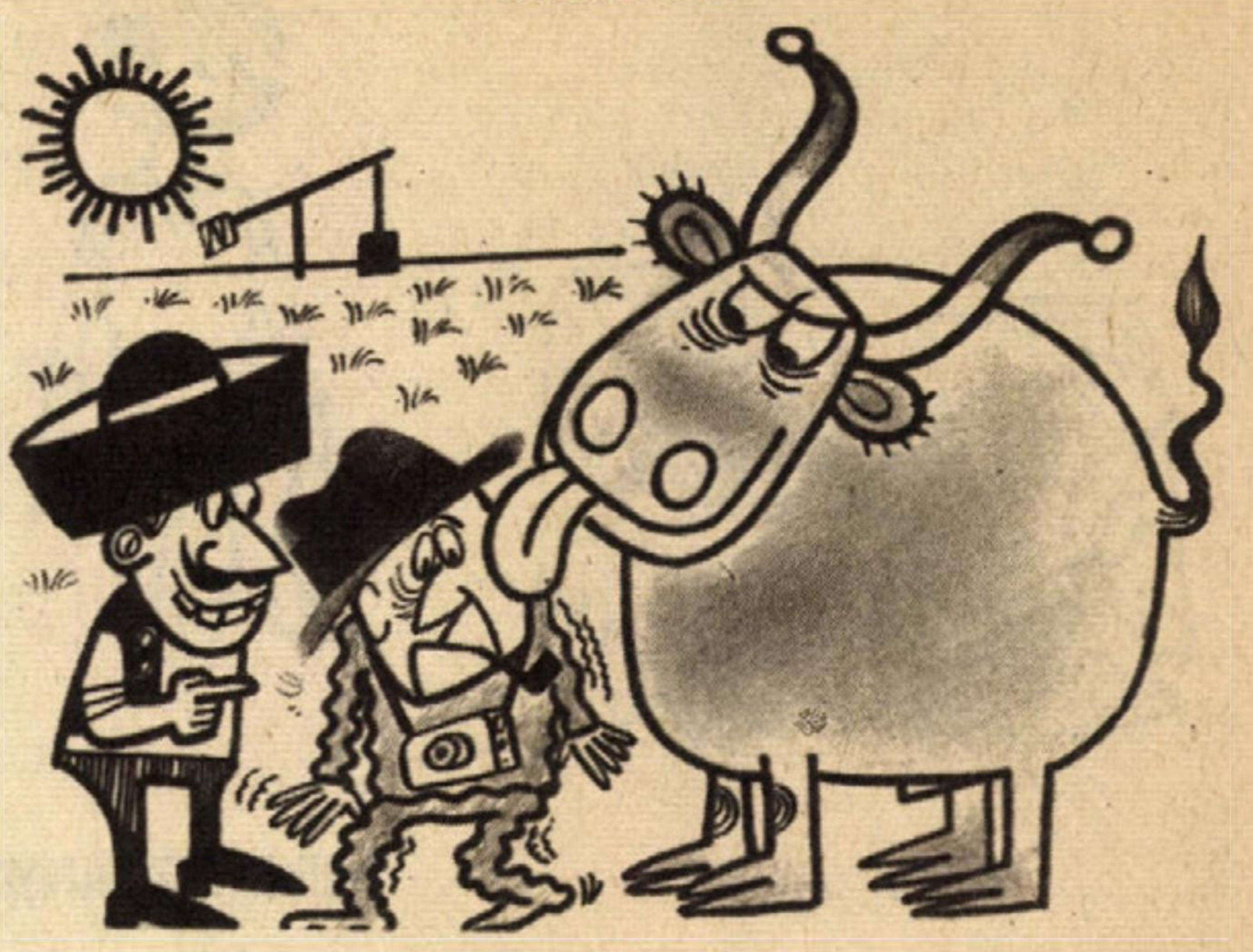
HORTOBÁGYI VENDÉGJÁRÁS

Fülöp György rajzai

Modern csikós

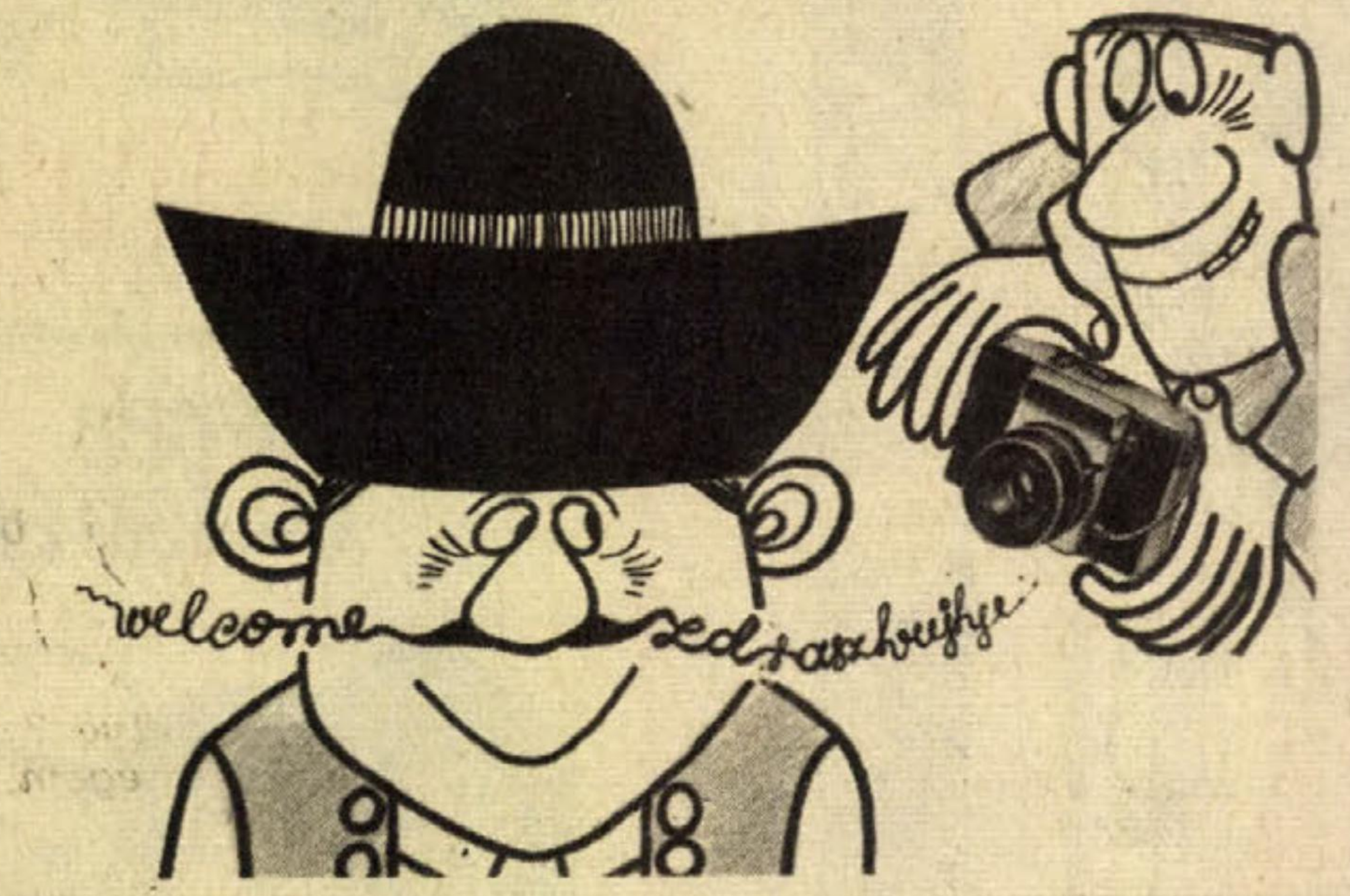

Okos bika

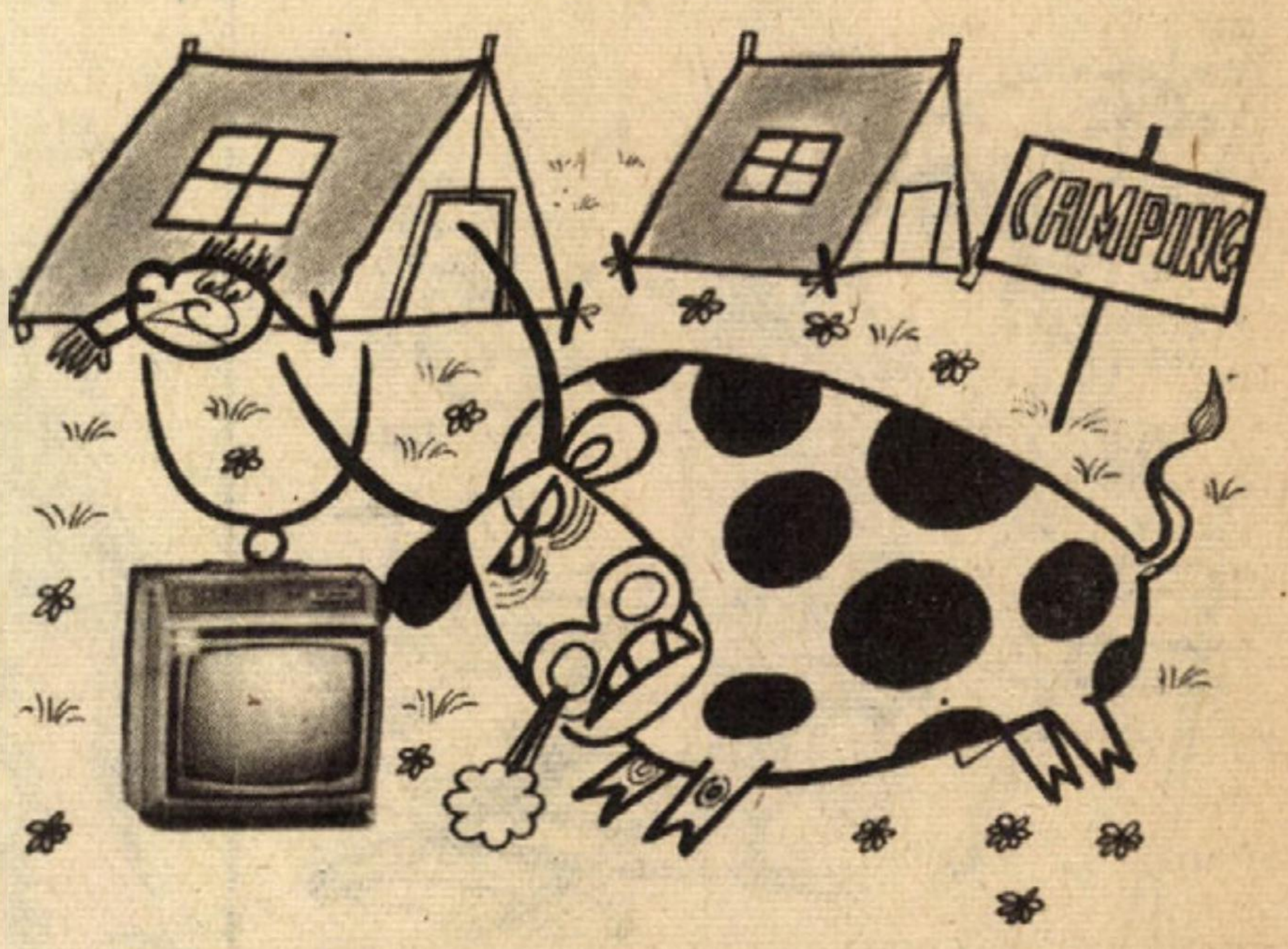

– Ne tessék félni tőle, imádja a turistákat!

Idegenforgalmi bajusz

Félreértés

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Mivel a Föld forgási sebessége állandóan csökken, 4 és fél millió év múlva – egy Los Angeles-i professzor szerint – 200 óra lesz egy nap. Ha megérném, tudom, hogyan osztanám be. Száz órát aludnék, 50-et szórakoznék, 20-at unatkoznék, s 30 órán keresztül azon sopánkodnék, hogy semmire sincs időm.

*

Alapos dorgálásban részesítették azt a pécsi kisfiút, aki teknősbékát lopott a mecseki állatkertből, hogy megajándékozza vele két kislányismerősét. Gondosan kioktatták, hogy mit és milyen módon illik ajándékozni a lányoknak. A tanulság világos: a bűnös úton szerzett teknősbéka nem boldogít, az ember a saját jogszerű teknősbékájával adjon tanúbizonyságot érzelmeiről.

*

Tudom, hogy szükség van a rendőrségi felhívásokra. A fényképes körözések elősegítik a tettes elfogását. De sok embert talán az kedvetlenít el a

magánnyomozástól, hogy a körözött egyén leírása nagyon ellenszenves. Ki szeret találkozni alacsony homlokú, sunyi tekintetű, forradásos arcú emberrel? Mennyivel más lenne például egy ilyesféle felhívás:

„A rendőrség súlyos bűncselekmény elkövetése miatt körözi Sumanek Ivor 40 éves csekőpusztai lakost. Az illető ízlésesen öltözött, magas termetű, karcsú, ruganyos járású, rokonszenves férfi. Magas homloka nem mindennapi intelligenciáról tanúskodik. Szeméből jóság sugárzik. Mosolya megnyerő. Orra nemes vonalú. Hangja lágy és érzéki csillogású. Rendkívül udvarias, sok költeményt kívülről tud, és nagy társadalmi felelősség hatja át. A rendőrség kéri mindazokat, akik ismerik az elvetemült bűnös tartózkodási helyét, vagy felismerik valamelyik nyilvános helyen, azonnal értesítsék a legközelebbi rendőrt, vagy rendőrségi szervet."

f. l.

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Ötpecsétes titok" című cikkük bírálatával egyetértünk. Nekünk is az az álláspontunk, hogy nem helyes külön könyvtárakat fenntartani a tsz-ekben, a jól felszerelt községi könyvtárak mellett. Azon leszünk, hogy a kiszombori tsz esetéhez hasonló felesleges könyvvásárlások a jövőben ne forduljanak elő.

Pólya Imre elnökhelyettes, Makói Járási Tanács VB

„Mese a zöld disznóról" című cikkükben a gyermekjátékok festését kifogásolták. Százezres tételekben szállítunk kül- és belföldre festett gumijátékokat, de még hasonló reklamációt sehonnan sem kaptunk. Természetesen, bármilyen gondos technológiával, és jó alapanyaggal készül a festés, nem alkalmas arra, hogy a gyermek rágásának ellenálljon. Ezt semilyen eljárás mellett nem lehet garantálni.

Országos Gumiipari Vállalat Palma Gyáregység ker. oszt.

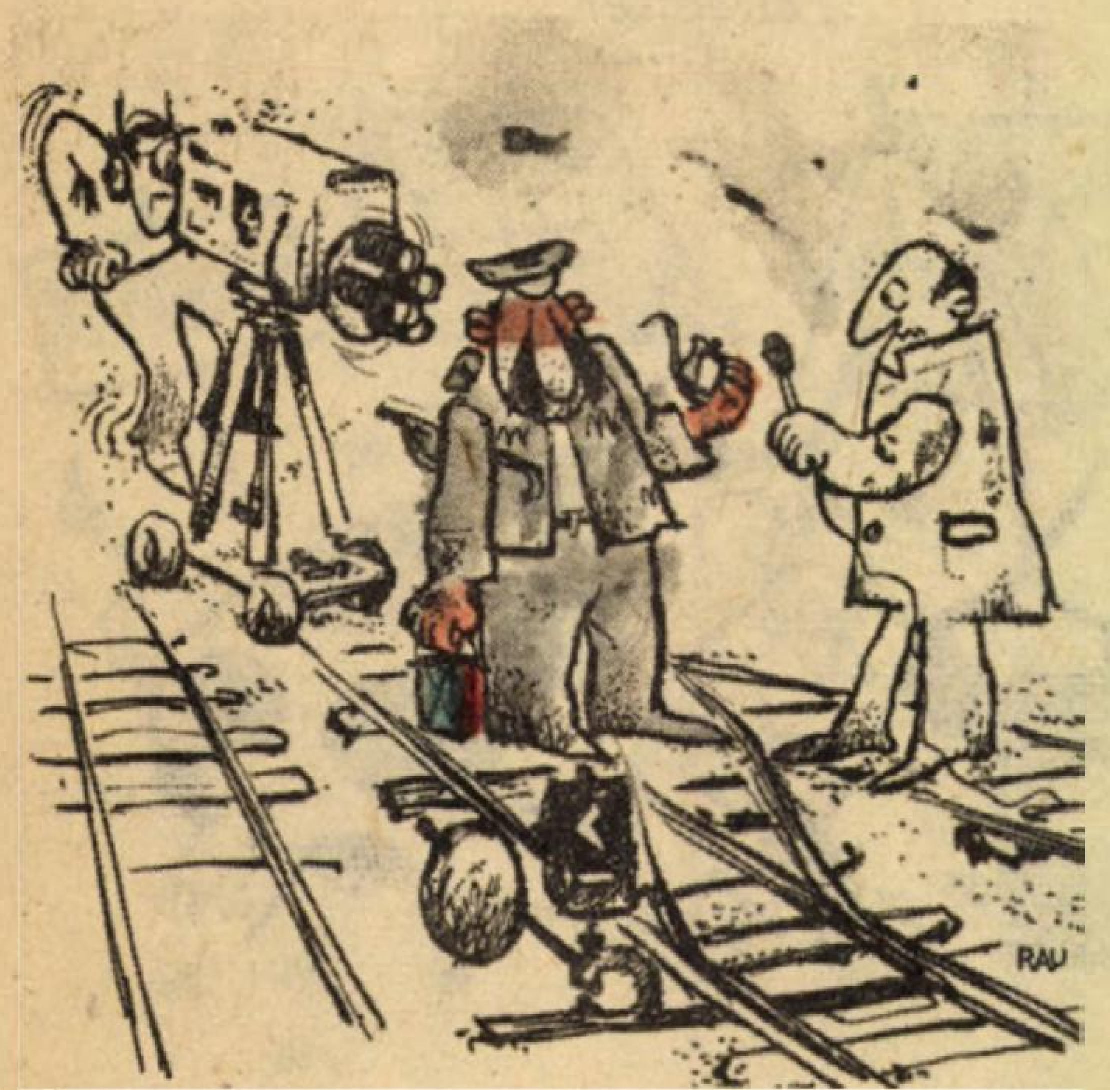
Várnai György rajza

Mini a divat

MINI AUTO   MINI SZOKNYA   MINI TEHETSÉG

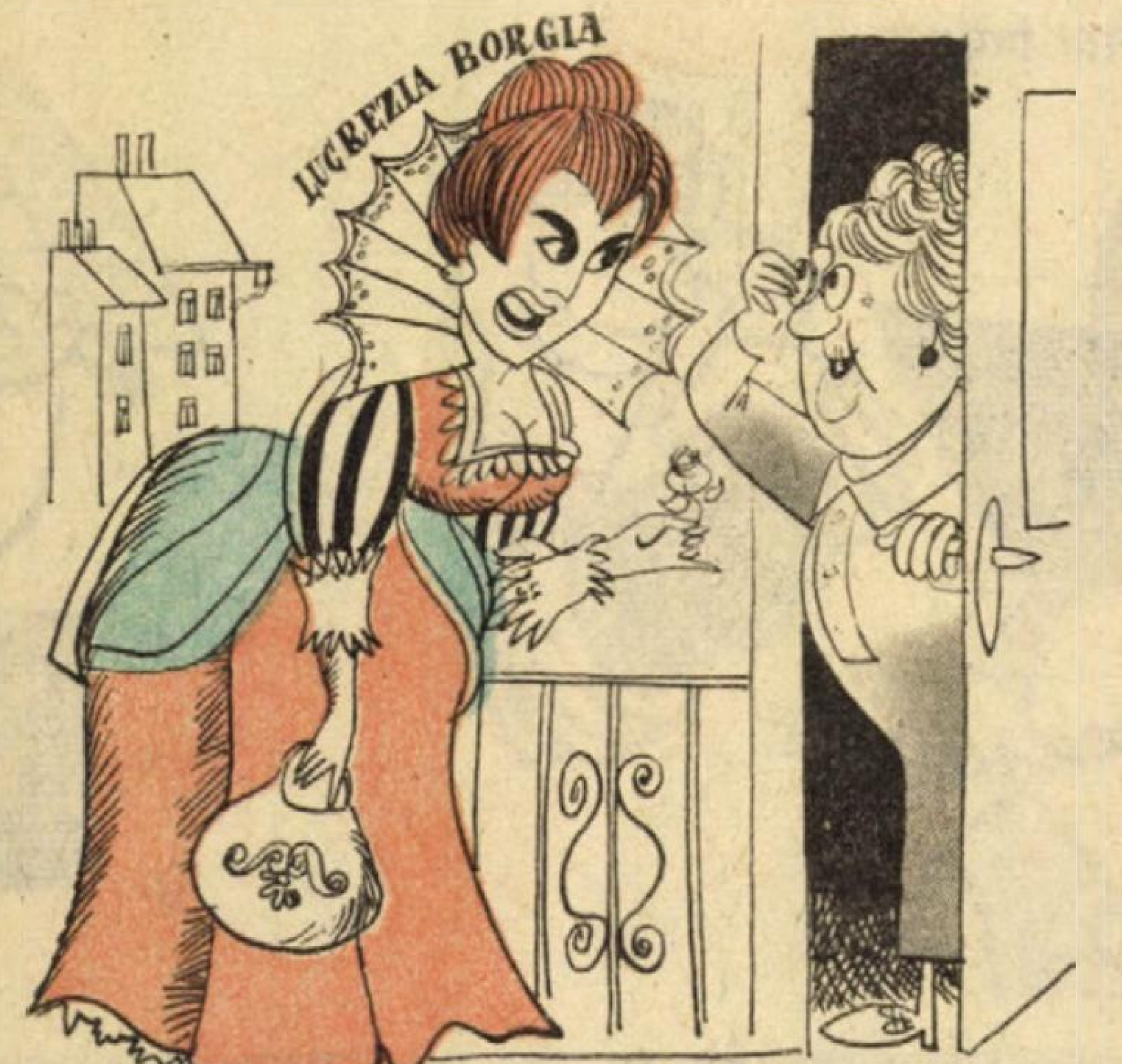
Interjú

– Kedves váltóőr bácsi, biztos, hogy most jól áll a váltó?

– Majd ha már áthaladt rajta a vonat, akkor többet tudok mondani.

Apróhirdetésre jött

– Vállalnám az eltartását! . . .

Toronyház-építkezésen

Endrődi István rajza

– Naphosszat el tudok gyönyörködni ebben a csodaszép kilátásban!

EGY KIS SAJTÓSZEMLE

A HÍRMAGYARÁZÓ

Nem tudod, hogy mi a helyzet?
A fejedben káosz van?
Fordulj hozzám, én elmondom
Mi a helyzet Laoszban.
Olvastam, mit ír a Reuter,
Hol várható nemulass,
Megjósolom, mi lesz holnap,
S miről ír tegnap a TASS.
Nem szopom én véleményem,
A hasamra sem csapok;
Véleményemet megírják
Előzőleg a lapok.

Hogy mi az én álláspontom,
Az nekem nem mérvadó;
Csupán a saját MTI
Véleményem érv-adó.
S hogy bármiről tudjak rögvest
Kommentálni hamarost,
Fél évre előfizettem
A véleményemre most.
Azóta a nézetemet
Özvegy Borbiró Sára
Lapkihordó helyezi el
Előszobám rácsára.

ÜNNEPI TUDÓSÍTÁS

A riporter úgy kap gázsit,
Hogyha mindent színpompásít.
S riportjában, mint a bombát
Hajigálja a színpompát.
Színpompás a tér a pázsit,
Mivel mindent színpompásít.
Színpompás a tormásvirsli
Színpompás ha száll a léggömb
Színpompás a díszemelvény
Színpompás a totószelvény
Színpompás a felvonulás
Színpompásak a sok kendők
Bányászok és bányamentők
Öntők fonók és sírásók
Mind a sírig színpompások —

Minden csupa színpompás itt,
Az olvasó mégis ásít.

VEGYES HÍRTÜKÖR

Kedden tizenhét a fagylaltmérgezett.
Rin Tin Tin a Ferihegyre érkezett.
Korszerűsödik a paksi kövezet.
Szúnyogirtásra készült egy tervezet.
Három lábbal született egy birka.
Margózott lesz jövőre az irka.
Nyilatkozott Brigitte Bardot:
Mit veszek, ha lottón nyerek.
Az Emke-aluljáróba
Beleesett egy kisgyerek.
Körözik az anyagyilkost. Megjöttek a fecskék.
Tiszazugon másfél kilós harcsa akadt horgon.
Aki még vegyesebbet tud, szúrjon engem torkon.

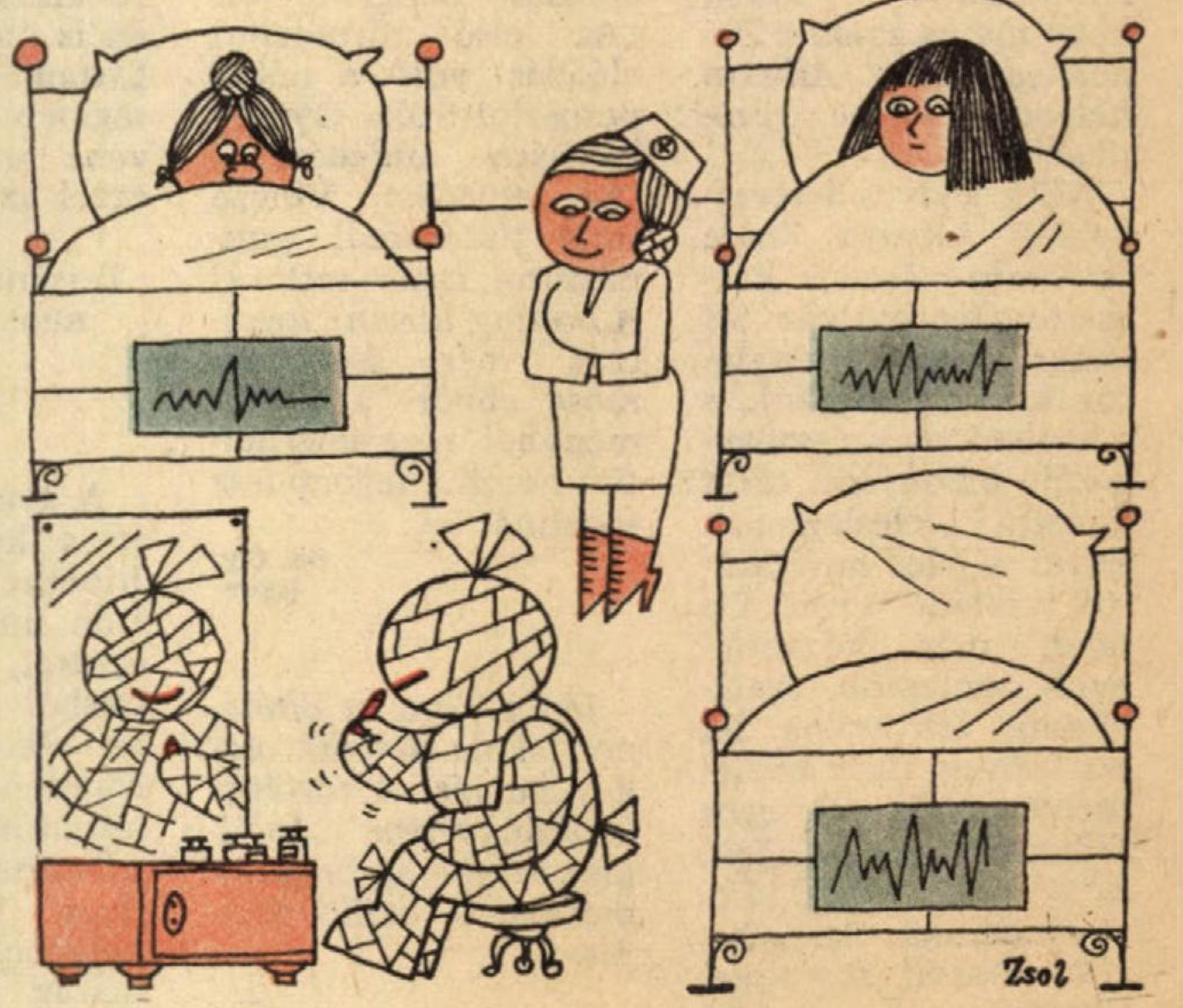
Somogyi Pál

Erényes hölgy

divatos szoknyában

Vizit előtt

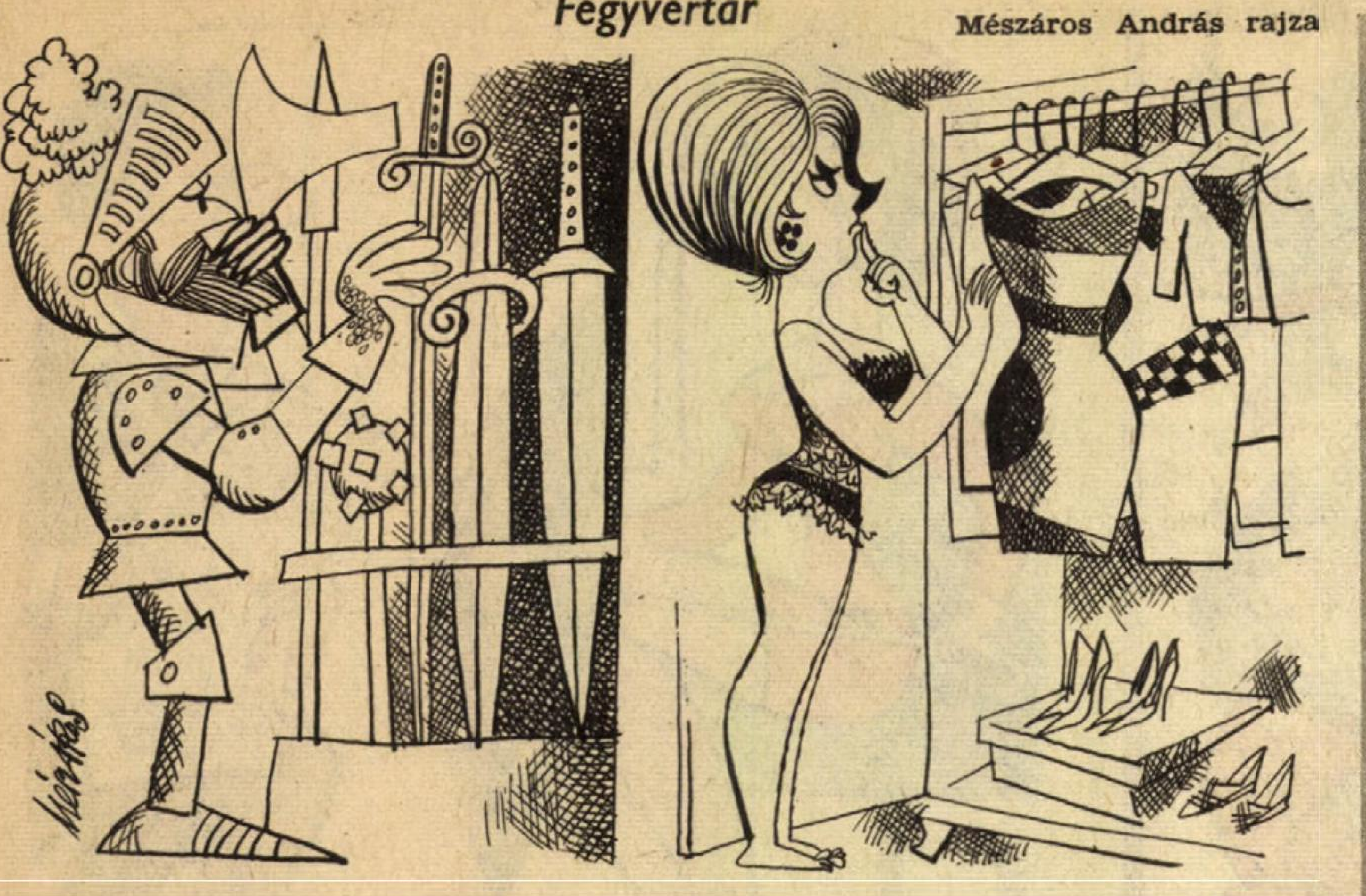
Vasárnapi kirándulás

– Autóstoppal ismerkedtünk össze!

Fegyvertár

Mészáros András rajza

MINDENFÉLE

Ki engedte ki a palackból a szellemtelenséget?

Kényes ízlésű olvasó megválogatja, hogy mit nem ért meg.

Nincs abszolút bűnös ember. Valamiben mindenki ártatlan.

Kevés ember tudja eltitkolni a saját nagyságát.

Valahogyan még csak el tudnám viselni a világot, csak a végtelenségével ne bosszantana.

Nincs tehetsége, ezért vágyik arra, hogy ismerjék el, nincs igaza, ezért követeli, hogy adjanak neki.

Korunk néhány írója feltalálta az olyan rejtvényt, amelynek nincs megfejtése.

F. L.

Kedves Ludas!

Az Esti Hírlapban olvashattuk: *Az Országos Filharmónia közli, hogy május 27-én a Zeneakadémián Alberto helyett Carlo vezényel."*

Mily kedves közvetlenség! Alberto *Erede* és Carlo *Zecchi* karmestereket nyilván jól ismeri hangversenylátogató közönségünk, s a közlemény megszövegezője bizonyára ezért tartotta feleslegesnek kiírni a jeles muzsikusok családi nevét. De talán még közvetlenebb, melegebb, családiasabb lett volna, ha így szövegezik a közleményt: *„Az Országos Filharmónia közli, hogy május 27-én a Zeneakadémián Berci helyett Karcsi fog vezényelni."*

P. E.
Budapest

A miniatürizálás új eredményével ismerkedhettem meg a Népszava jóvoltából. Ott olvashattam egy ilyen apróhirdetést: „Eladó jó állapotban levő 0,50 kcm Jáwa Ideál." Vajon mekkora lehet a teljesítménye egy ilyen, félköbcentis motornak! És vajon hol gyártják: a kiadóhivatalban, ahol a hirdetéseket gépelik, vagy a nyomdában, ahol kiszedik!

B. L.
Ozora

A Heves megyei Népújság megírta, hogy a poroszlói tiszai napok keretében két előadás hangzott el: „Az első történelmi előadás *volt* a néhai poroszlói Szőts György kapitány emlékére... (Az előadást Vincze Imre tiszafüredi gimnáziumi tanár *tartja*.)" A *holnap történt* fogalmát már ismerjük, most ebből a közleményből megismerhetjük hozzá a *tegnap lesz* fogalmát is!

Sz. Gy.
Eger

János fiam az általános iskola hetedik osztályába jár. A történelemkönyvében találtam az alábbi, önvallomásnak is beillő portrét:

K. Gy.
Budapest

Sok kedves évődésre adott már alkalmat a Magyarország című lapnak az a szokása, hogy képaláírásaik második sora nem közvetlenül kapcsolódik a képhez, és az előző sorhoz. Egy ilyen kínálkozó alkalmat szeretnék én is most megragadni. Láttam ugyanis nemrégiben a lapban kedvenc íróm fényképét, ezzel az aláírással:

Tersánszky Józsi Jenő
Bibliofil köntösben ezúttal

A gyanútlan szemlélő a kép alapján azt hihetné, hogy a kitűnő írón *műbőr kabát* van ezúttal, csak az aláírásból derül ki, hogy az *bibliofil* köntös. Mindenesetre, nagyon mutatós! Szívesen csináltatnék én is egy ilyet frottírköntösöm helyébe, ha a Magyarország hirdetéseiből megtudhatnám, melyik szabóság készíti?

G. A.
Budapest

„Mit tartanak a legnagyobb képtelenségnek?" című körkérdésükre egyik munkatársuk azt válaszolta: „Vallomást suttogni egy hölgy fülébe a Rákóczi út és a Lenin körút kereszteződésénél." Ezt teljes mértékben megcáfolom. Nemcsak vallomást suttogni, de még csókolózni is lehet a megjelölt helyen. Persze, csak 21 óra után. Nekem hihetnek! Kipróbáltam.

Egy szerelmes ifjú

A STRUCC POLITIKÁJA

Valamikor finom dámák
hordtak strucctoll-legyezőt
És a kényes, fényes tollak
kavarták a levegőt.

A korzón, hol összegyűltek
a léhűtő ostobák,
Hattyúnyakak fehérségét
takarták a strucc-boák.

Az az idő régen elmúlt
átvették a helyemet —
Ez elől hiába dugnám
homokba a fejemet.

Valamikor ott hemzsegett
velem együtt sok rokon,
Legkitűnőbb ellátással
a tágas struccfarmokon.

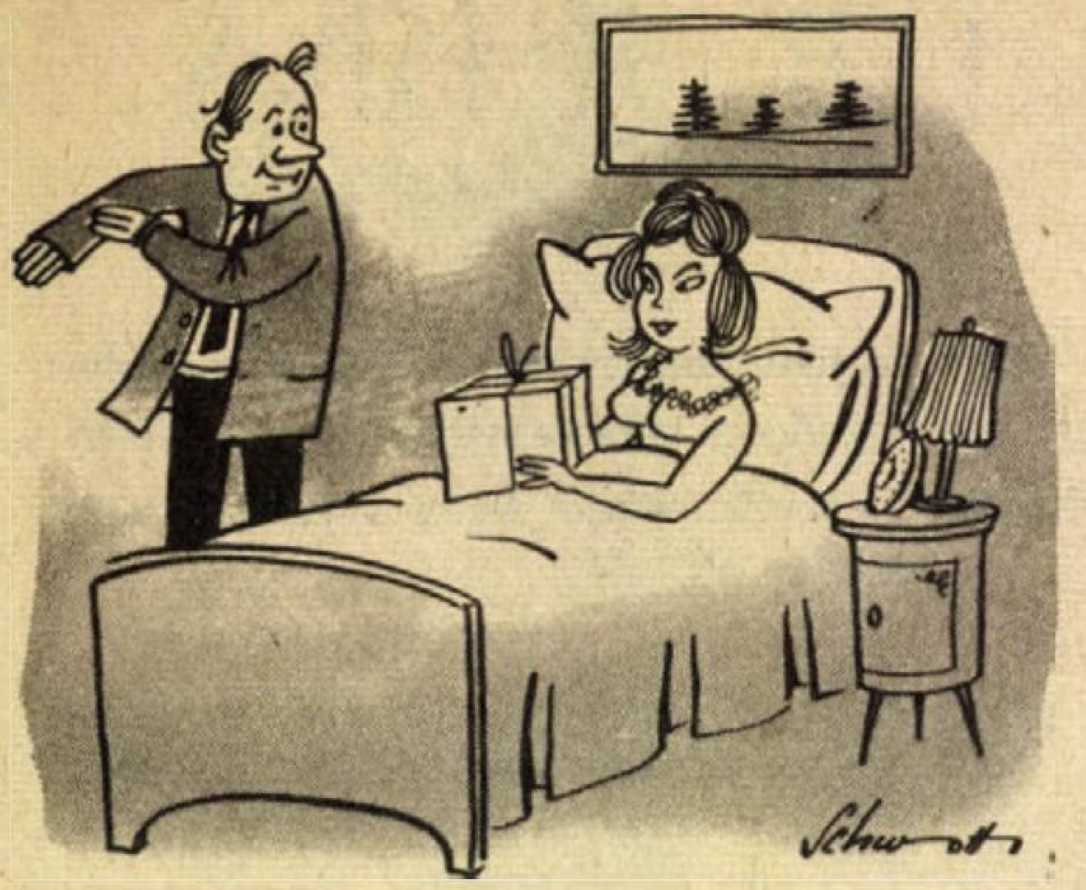
Rájöttem, ha szikrát szór is
haragomban a szemem:
Nem kell már a puccos strucctoll,
megmaradtam maszeken.

Mindhiába jár a szájam,
hiába is truccolok,
A kollektív termelésből
kimaradni strucc-dolog.

Az idő eljárt felettem,
ez már aztán nagy hiba:
Csak magamnak nő a tollam
hátul — a háztájiba'.

Szőnyi Zoltán

Túlzott gondosság

– Nehogy itt felejtsd az ajándékot, amelyet a feleségednek vettél.

JULIUS BAUER

A LEGJOBB SZÍNIGAZGATÓ

Világszínházat legjobban a jó
isten vezet mint színigazgató.
Bár változatlan folyton a darab,
egy égi trükkel mindig új marad.
Ha egy sor néző sírba ment,
ő már új bérlőket teremt.
És évszázadról évszázadra
újnak hat így avult darabja.

Németből fordította **Fazekas Anna**

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit tartanak a legfölöslegesebbnek?

A házasságot és a válást.

D. F.

Az atomfegyvereket. Egyrészt azért, mert az emberek atomfegyverek hiányában sem élnek örökké, másrészt hadászatilag sem nélkülözhetetlenek, hiszen Nagy Sándor, Attila és Dzsingisz kán nukleáris fegyverek nélkül is figyelemre méltó eredményeket ért el a túlnépesedés elleni harcban.

F. L.

A rántott borjúlábat és a sóskamártást.

F. Gy.

A gyalogosokat. Csak a forgalmat zavarják.

(f–p)

A kitűzött határidőket.

G. Sz.

Ezt a mostani náthámat, mert nélküle is fáj a fejem.

K. A.

Mindenféle reklamációt.

M. Gy.

Az utánam felkapaszkodó utast a zsúfolt villamoson.

P. L.

A minőségi tejet, ami pont olyan, mint a kannatej.

R. B.

Az utcai telefonfülkét. Vagy foglalt, vagy nem működik.

S. A.

A Biztonsági Tanácsot.

S. P.

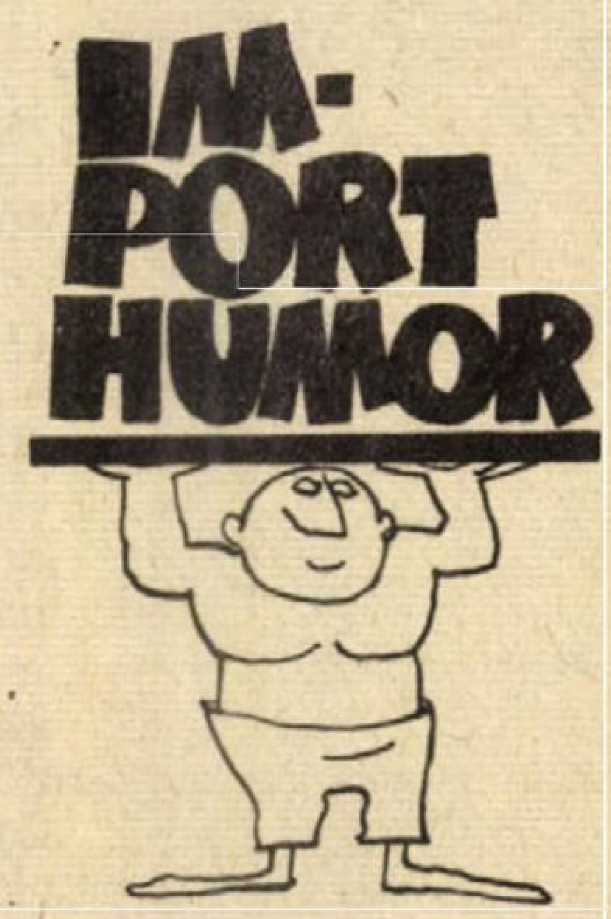
A barátaim jó tanácsait.

(t.)

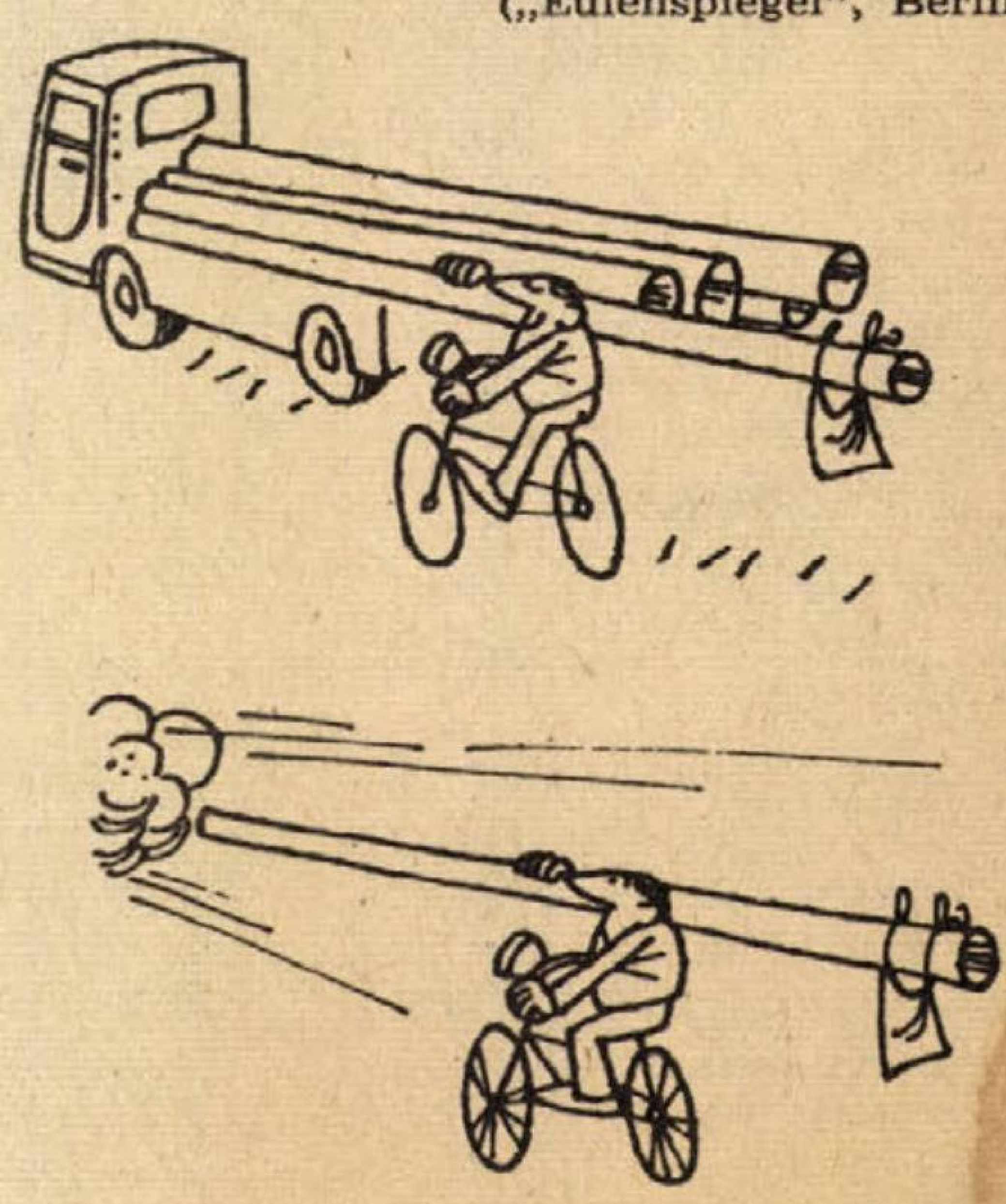
BÉKÜLÉKENYSÉG

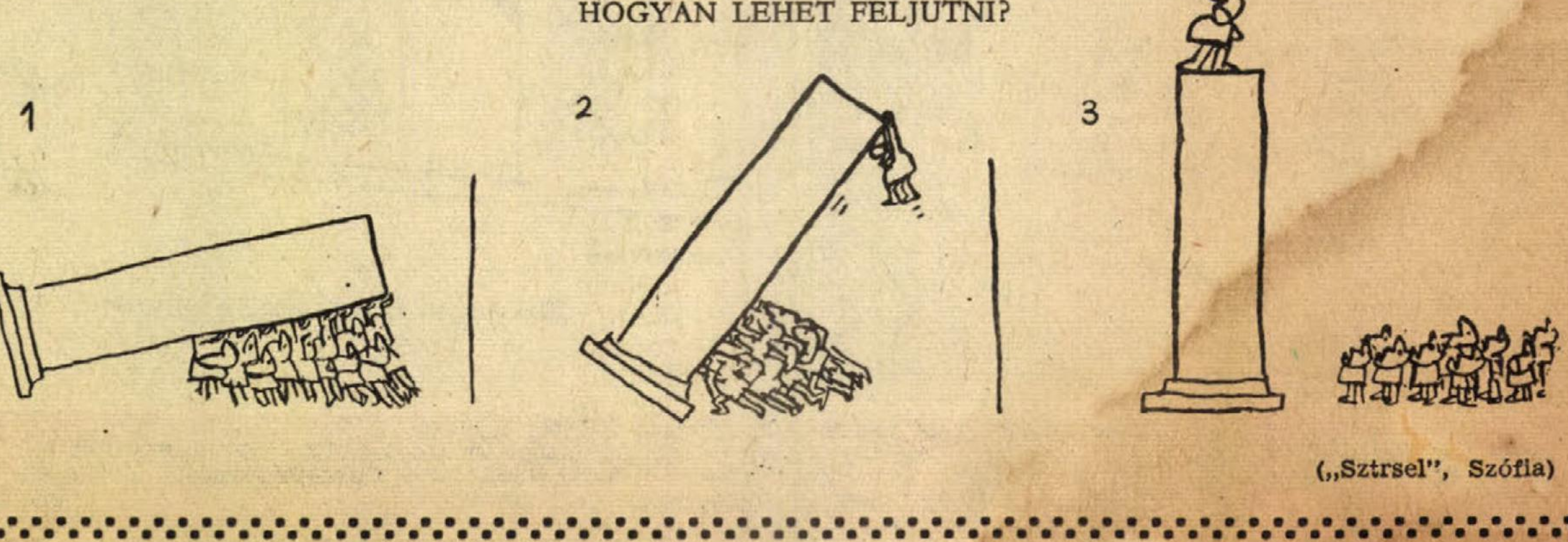
– Na, most állj fel, és csókolj meg!
(„Ici Paris")

EGY KIS MEGLEPETÉS
(„Eulenspiegel", Berlin)

HOGYAN LEHET FELJUTNI?

(„Sztrsel", Szófia)

Megbízatás

– Megőrültél, fiacskám? Hogy képzeled, hogy én ezzel a reumás karommal annyi mindent haza tudok cipelni? . . .

IDEJÉBEN szólunk

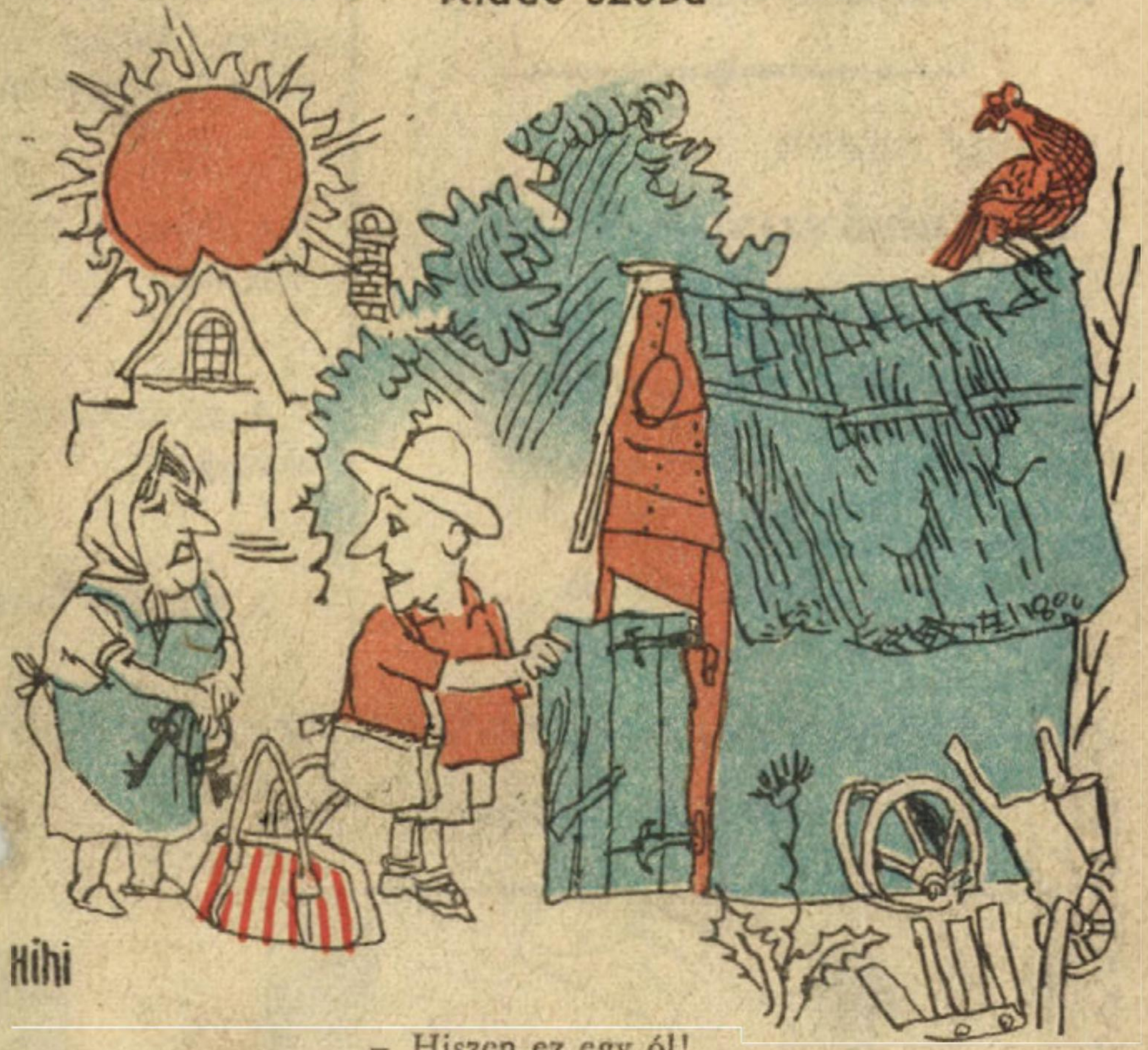
a MAHART-nak: az idén forgalomba kerülő vízitaxik nehogy átvegyék a szárazföldi taxik sok rossz tulajdonságát, mert akkor kint leszünk velük a vízből!

Igényes természetjáró

– Istenem, milyen szép lenne, ha nem tudnám, hogy giccs!

Kiadó szoba

– Hiszen ez egy ól!
– De déli fekvésű . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TISZTA ÜGYINTÉZÉS

Ablaktisztítást rendeltünk a Takarító Kisipari Szövetkezetnél (Bp., VII., Majakovszkij u. 77.). A rendelést telefonon tettük másfél órai tárcsázás, két téves kapcsolás után. Ám így is megérte, hiszen lakásunk minden ablakát ragyogóan megtisztították. És mindez 15 (azaz tizenöt) forint! Ha a telefonozást is hozzászámítom, még mindig megérte. Sietve akartuk kifizetni a valóban nagyszerű munkát, de az ablaktisztító kartárs nem fogadta el a pénzt, hanem kiállított szép szabályosan egy Munkajegyet, azt aláíratta, s evvel távozott.

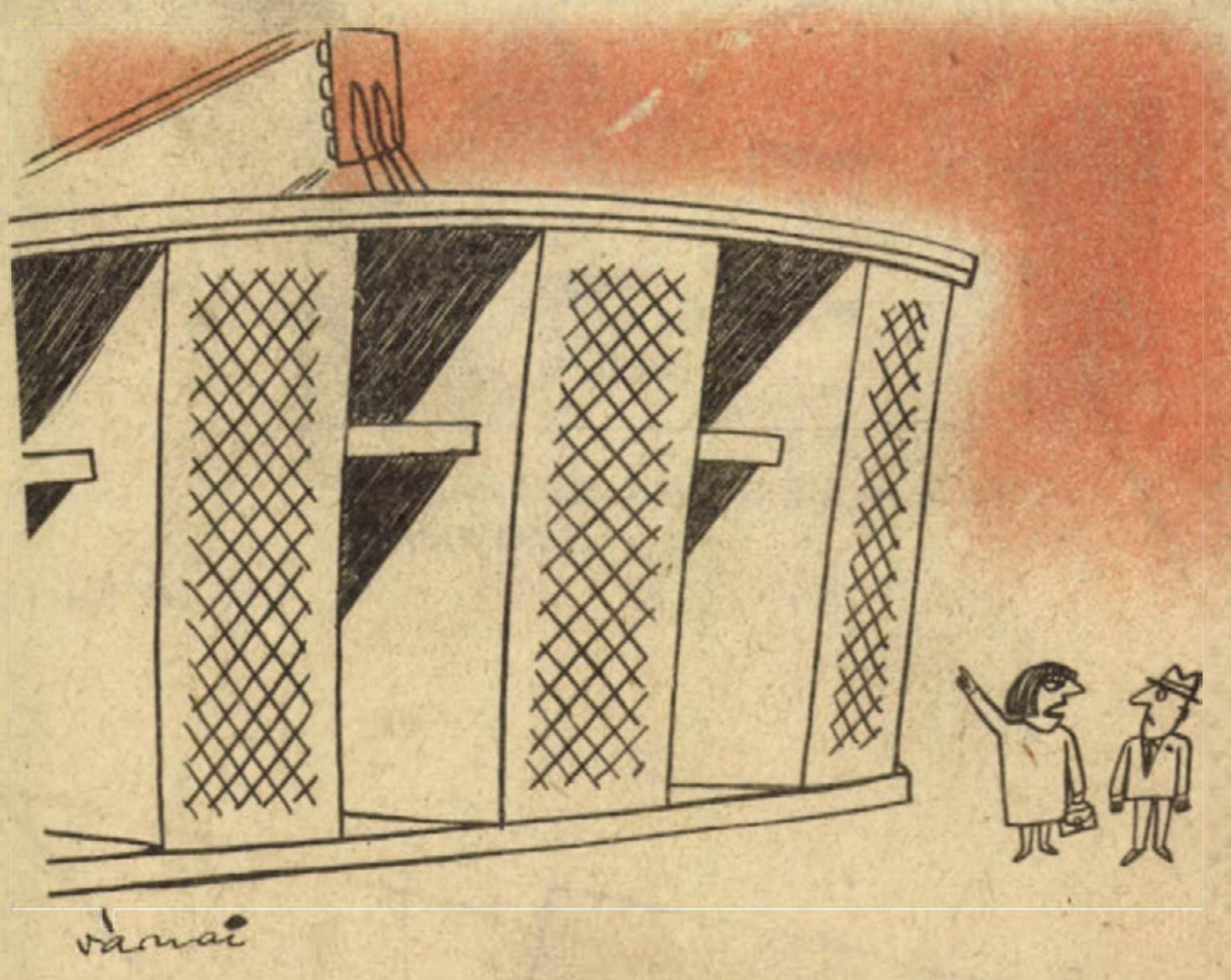
Napokkal később a posta cégszerűen megművelt, többek által aláírt számlát kézbesített. Mellékelve volt a „kiértékelt" munkajegy, s egy postai befizetőlap (csekk).

Ennek segítségével végre sikerült eljuttatnunk a tizenöt forintot a vállalathoz.

A híres Javszer is járt már nálunk. Az ő dolgozójuk személyesen kasszírozott a munka elvégzése után. Persze, lehet, hogy az átutalásdi a szabályos, a helyes, s az egyszerű. Mit tudhatja azt a magamfajta laikus?

S. L.

Örök asszony

– Már megint égve hagytad a villanyt! . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–713. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1156 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504